

Udalosti z môjho života

59-0419, Los Angeles, CA
(MY LIFE STORY)

William Marrion Branham

Úvod

Mimoriadna služba Williama Branhama bola odpoveďou Svätého Ducha na proroctvá Písma v Malachiášovi 4:5,6, Lukášovi 17:30 a Zjavení 10:7. Táto celosvetová služba bola vrcholom mnohých biblických proroctiev a pokračovaním práce Božej skrze Jeho Ducha v tomto konečnom čase. Písmo hovorí, že táto služba pripraví ľudí pre Druhý Príchod Ježiša Krista. Našou modlitbou je, aby Boh toto Slovo urobil životom v Tvojom srdci, keď budeš s modlitbou čítať toto posolstvo.

Preklad anglického originálu je urobený len s takými nevyhnutnými zásahmi do textu, ktoré vyžaduje preklad hovoreného slova do tlače, so snahou zachovať ráz prostého spôsobu vyjadrovania.

Hoci bolo pre presnosť prekladu vynaložené všetko úsilie, napriek tomu je za najvernejšiu formu záznamu považovaný audio záznam v anglickom jazyku.

Viac ako 1100 kázní je dostupných v mnohých jazykoch.

Táto kázeň sa smie kopírovať a rozširovať, pokiaľ je text predstavený neskrátene, bezo zmien, a pokiaľ je distribuovaný zdarma.

Viac informácií nájdete na stránke:

www.vecerne-svetlo.sk

Udalosti z môjho života

(MY LIFE STORY)

Toto posolstvo kázal brat William M. Branham v nedeľu popoludní 19.4.1959 v Los Angeles, CA

Skloňme na chvíľu svoje hlavy a pomodlime sa.

Náš milostivý nebeský Otče, je to skutočne privilegium, že môžeme pristúpiť ku tebe, Bože a Spasiteľu náš. Počujeme tú prekrásnu pieseň *Aký si veľký*, rozochvieva nás to, lebo vieme, že si veľký. A modlíme sa, aby nám dnes popoludní bola znovu ukázaná tvoja veľkosť, keď budeme hovoriť. Pripadol na mňa los, po prvý krát po mnohých rokoch, skúsiť sa znovu vrátiť do života, ktorý leží za mnou. Pane, prosím, aby si mi dal ku tomu silu, ktorú v tejto chvíli potrebujem. A aby všetky moje chyby v živote mohli byť kameňom, na ktorý druhý môže postaviť svoju nohu a prejsť, aby ich to priviedlo bližšie ku Tebe. Udeľ to, Pane! Nech môžu hriešnici uvidieť stopy na piesku času a nech môžu byť dovedení ku Tebe. Prosíme o to v mene Pána Ježiša. Amen. Môžete si sadnúť.

(Brat Glover hovorí: "Mohol by si sa pomodliť nad týmito vreckovkami, prv ako začneš?") Rád. ("To sú tu tieto a tamtie, za ktoré sa pomodlíme.") Dobre, ďakujem. Ako tento svätý muž, brat Glover, poznám ho už niekoľko rokov, minulý večer som mal príležitosť byť s ním. Povedal mi, že chvíľu ležal a odpočíval. A teraz, vo veku sedemdesiat päť rokov sa vracia naspäť do Božej služby. Keď som to počul, nie som ani z polovice taký unavený ako som bol. Myslel som si, že som unavený, ale verím, že nie som. Práve mi sem položil niekoľko vreckoviek vo forme obálok a balíčkov, v ktorých sú tie vreckovky a už sú tam napísané adresy.

Tak ktokoľvek z vás, kto nás počúva cez rádio a túži mať jednu takúto vreckovku, chrám Angelus ich stále rozosiela. Mohli by ste napísať rovno sem do chrámu Angelus a oni sa budú nad nimi modliť, pretože ťa môžem uistiť, že to je podľa Písma. To je Božie zaslúbenie.

A keby si chcel, aby som sa pomodlil nad jednou pre teba, rád to pre teba urobím. Stačí, keď mi napíšeš na poštovnú schránku 325 Jeffersonville, Indiána. Alebo ak si nezapamätáš číslo poštovej schránky, napíš len Jeffersonville. To je malé mesto, asi okolo tridsať päť tisíc obyvateľov. Každý ma tam pozná. A bude nám to potešením, pomodliť sa nad vreckovkou a poslať ti ju.

Máme s týmto veľký úspech, pretože ... Spolu s tým dostaneš taký malý dopis, že ľudia na celom svete sa modlia každé ráno o deviatej a tiež o dvanástej a o tretej. A predstav si, že celý svet okolo teba, o koľkej v noci oni musia vstať, aby sa modlili. A tak ak všetky tieto stovky tisícov a tisícov vysielajú ku Bohu svoje modlitby v ten istý čas za túto službu, za tvoju nemoc, tak ich Boh nemôže odmietnuť. A my, ako hovorím, nemáme žiadny program, nechceme ani halier. Ak ti len môžeme pomôcť. Kvôli tomu sme tu.

Niektó prináša ďalšiu hromadu vreckoviek.

A teraz, ak nemáš vreckovku, ktorú by si chcel poslať, nevádi, aj tak napíš. Ak to práve teraz nepotrebuješ, založ si to do Biblie, do Knihy Skutkov, do 19. kapitoly. Pošleme ti to vo forme malej bielej stuhy a tiež inštrukcie, ako máš najprv vyznať svoje hriechy. Nikdy sa nesmieš snažiť dostať niečo od Boha, kým nebudeš vyrovnaný s Bohom. Rozumiete? Tam budeš poučený, že by si mal zavolať svojich susedov a svojho pastora. Ak máš v srdci niečo proti niekomu, choď a rýchlo to daj najprv do poriadku a potom sa vráť. Potom sa modli, usporiadaj vo svojom dome modlitebné zhromaždenie a pripni si túto vreckovku pod svoj spodný odev a potom ver Bohu. A každý deň, vždy po tých troch hodinách sa ľudia na celom svete budú modliť. Tvoria spojovaciu reťaz okolo sveta.

Dostaneš to úplne zadarmo, stačí napísať. Nebudeme od teba nič požadovať, ani ti nebudeme predstavovať nejaký náš program. Chceme, aby si podporoval túto vec, ale my nemáme nič pre teba, čo by si mohol podporovať. Rozumieš? Nejedná sa nám získať tvoju adresu, ide len o pomoc a o službu Pánovu, ktorú sa snažíme vykonávať.

Skloňme svoje hlavy. Ak počúvate cez rádio, dajte si pred seba svoju vreckovku a položte na ňu ruku, keď sa teraz budeme modliť.

Milostivý Pane, prinášame ti tieto malé kúsky látky, možno že niektoré vyzerajú ako malé detské vestičky, alebo nejaké malé tričko alebo pár malých topánočiek alebo čokoľvek, vreckovka, ktorá ide ku nemocnému alebo postihnutému, Pane, to čo robíme je podľa tvojho Slova. Pretože v knihe Skutkov čítame, že z tela tvojho služobníka Pavla brali vreckovky a zástery, pretože verili, že na tomto mužovi je Tvoj Duch. A nečisté duchy vychádzali z ľudí a neduhu a nemoci ich opustili, pretože verili. A teraz si uvedomujeme, Pane, že my nie sme svätý Pavel, ale veríme, že Ty si stále Ježiš. A modlíme sa, aby si uctil vieru týchto ľudí.

Je povedané, že Izrael, keď sa snažil poslúchať Boha, že boli chytení do pasce. Pred nimi bolo more a po obidvoch stranách hory a faraónova armáda sa približovala. A niekto povedal, že Boh sa cez ten Ohnivý Stĺp pozrel dole s hnevom v očiach a more dostalo strach a samo ustúpilo a urobilo im cestu, aby mohli prejsť do zaslúbenej zeme.

Ó Pane, pozri sa znovu dole a keď tieto balíčky budú kladené na choré telá a ľudia si budú pripomínať tvoje živé Slovo, nech sa tá nemoc zľakne. Pozri sa cez krv tvojho Syna Ježiša, ktorý zomrel za toto zmierenie. A nech sa nepriateľ zľakne a ustúpi, aby títo ľudia mohli vojsť do toho zaslúbenia, kde Ty chceš, aby sme boli zdraví. Sprav to, Otče, lebo to posielame s takýmto postojom v srdci. To je náš cieľ. Posielame to v mene Ježiša Krista. Amen.

Ďakujem brat Glover. Ďakujem.

Toto je dnes večer záverečná časť tejto evanjelizácie, neviem, či to bude vysielané alebo nie. Ale ak nie, rád by som povedal poslucháčom pri rádiu, že toto bolo jedno z najpríjemnejších stretnutí, ktoré som mal za veľa, veľa rokov. Boli to zhromaždenia úctivé, triezve, plné lásky a spolupráce, na akých som už dlho nebol.

(Brat hovorí: "Brat, do štvrt' na päť sme pripojení do vysielania. Všetci ťa počúvajú, po celej Kalifornii, na ostrovoch a na lodiach. Dostávame od nich správy. Takže máš veľké obecenstvo, tisíce a desať tisíce.") Ďakujem. To je veľmi dobre. Som rád, že to počujem. Nech vás Boh všetkých žehná.

Vždy som mal v srdci teplé miesto pre chrám Angelus, za jeho vernosť plnému evanjeliu Ježiša Krista. A teraz je to pre mňa ešte bližšie. Zdá sa mi, po týchto zhromaždeniach, že vidím u každého milého ducha. Zdá sa mi, akoby som bol viacej jedným z vás, než ako predtým. Nech vás Boh žehná, to je moja modlitba. /Zhromaždenie tleska./ Zo srdca vám ďakujem.

Bolo tu povedané, že dnes vám mám porozprávať niečo zo svojho života. Je mi to ťažko. Toto je prvý krát po mnohých rokoch, kde sa to pokúsím. Nebudem mať čas hovoriť detaily, ale len časť z neho. Urobil som v živote veľa chýb, veľa nedobrych vecí. A túžim, aby ani vy tam pri rádiách, ani vy, ktorí ste tu prítomní, aby sa vám moje chyby nestali kameňom úrazu, ale kameňmi, ktoré vám pomôžu prejsť, aby vás to privedlo bližšie ku Pánovi Ježišovi.

Dnes večer majú byť rozdávané modlitebné lístky na večerné zhromaždenie s uzdravovaním. Keď hovoríme o službe s uzdravovaním, to neznamená, že my budeme niekoho uzdravovať, my

sa budem modliť. Boh uzdravuje. On je ku mne taký milostivý a odpovedá na modlitby.

Rozprával som sa tu nedávno s manažérom jedného známeho evanjelistu. Pýtali sa raz toho evanjelistu, prečo sa nemodlí za chorých. A ten evanjelista im odpovedal - hovoril to manažér mojich zhromaždení, že tento evanjelista verí v Božské uzdravovanie, ale keby sa začal modliť za chorých, prerušilo by to jeho službu pretože je podporovaný cirkvami a veľa z tých cirkví neverí v Božské uzdravovanie.

Tak mám úctu a rešpektujem tohoto evanjelistu, pretože stojí na svojom mieste, vo svojej službe. On by mohol napríklad ... Nikdy by som nemohol zaujať jeho miesto a pochybujem, že by on mohol zaujať moje. Všetci máme v Božom kráľovstve svoje miesto. Všetci sme spojení dokopy. Sú rôzne dary, ale ten istý Duch. Chcel som povedať, rôzne prejavy, ale ten istý Duch.

Tak, dnes večer začne zhromaždenie ... Zdá sa mi, že povedali, že ten koncert začína o pol siedmej. Ak ste vonku a počúvate cez rádio, vypočujte si to. Bude to nádherné, ako vždy.

Chcem povedať, že modlitebné lístky budú rozdávané hneď po tomto zhromaždení, len čo rozpustíme toto zhromaždenie. Ak ste tu a chcete modlitebný lístok. Práve pred chvíľou mi tam povedali, že môj syn alebo pán Mercier alebo pán Goad budú rozdávať modlitebné lístky. Zostaňte len na svojich miestach. Len čo skončíme zhromaždenie. Zostaňte len na svojich miestach, aby tí chlapi mohli ku vám prísť cez uličku a rozdať tie lístky tak rýchlo, ako to len bude možné. Na balkónoch alebo dole, kdekoľvek na spodných podlažiach alebo kdekoľvek ste, zostaňte len na svojich miestach a tí chlapi budú vedieť, že ste tu kvôli modlitebnému lístku a večer sa potom budeme modliť za chorých. Ak Pán nezmení moje myšlienky, chcem kázať na tému "Keď nám ukážeš Otca, bude nám to dosť."

A teraz popoludní, na začiatok rozprávania z môjho života chcem čítať text, ktorý nájdeme v Knihe Židom v 13. kapitole a začnime od okolo ... povedzme od 12. verša.

Preto i Ježiš, aby svojou vlastnou krvou posvätil ľud, trpel vonku za bránou.

Vyjdime tedy za ním von za tábor, nesúc jeho pohanenie.

Lebo tu nemáme zostávajúceho mesta, ale to budúce hľadáme.

Je to taký zvláštny text. Lebo, viete, keď sú to udalosti zo života, alebo čokoľvek čo patrí k ľudskej bytosti, nechcem to oslavovať a zvlášť nie ľudskú minulosť, ak bola taká tmavá ako moja. Ale myslím, keď čítame Písmo, že Boh požehná Písmo. A mojou myšlienkou je, že tu nemáme zostávajúceho mesta, ale to budúce hľadáme.

Viem, že máte veľmi radi Los Angeles. Máte na to právo. Je to veľké, nádherné mesto. So svojím smogom a so všetkým, jednako je to nádherné mesto s pekným podnebím. Ale toto mesto nemôže trvať stále, ono musí mať raz koniec.

Stál som v Ríme, kde boli tí veľkí cisári a tie mestá, ktoré oni postavili a mysleli si, že budú nesmrteľné a teraz kopú do hĺbky šesť metrov, aby našli z nich aspoň zrúcaniny.

Stál som namieste, kde faraóni mali svoje veľké kráľovstvá a teraz by ste museli kopať do zeme, aby ste našli mesto, kde vládli tí veľkí faraóni.

Všetci radi myslíme na naše mesto alebo miesto. Ale pamätajte, ono nemôže zostať naveky.

Keď som bol malý chlapec, zvykol som chodievať ku veľkému javoru. V mojom kraji máme veľa listnatých stromov. Mali sme tento javor, cukrový javor a to, čo nazývame tvrdý javor alebo mäkký javor. Tento veľký, gigantický strom bol najkrajší z nich. A keď som prichádzal z poľa, keď sme sušili seno a od žatvy, rád som chodieval ku tomuto veľkému stromu, sedel som pod ním a pozeral som sa hore. A videl som jeho veľké mocné konáre ako sa kolísali vo vetre, jeho obrovský kmeň. A hovoril som si: "Tento strom tu bude asi stovky a stovky rokov." Nedávno som sa bol pozrieť na ten starý strom, je z neho len pahýľ. "Lebo tu nemáme zostávajúceho mesta."

Nič čo môžete vidieť tu na zemi, nemá trvácnosť. To musí mať svoj koniec. Všetko, čo je smrteľné, musí ustúpiť nesmrteľnosti. Tak nezáleží na tom ako dobre postavíme svoje diaľnice, ako dobre vypracujeme svoje stavby, to všetko musí pominúť, pretože tu nie je nič trvalé. Len to neviditeľné je trvalé.

Pamätám sa na dom, v ktorom sme bývali, bol to starý zrub vyšpárovaný blatom. Možno, že mnohí z vás ani nevideli dom vyšpárovaný blatom. Ale on bol celý vyšpárovaný blatom a bol urobený z hrubých kmeňov a ja som si myslel, že bude stáť stovky rokov. Ale viete, dnes na tom mieste, kde stál ten dom prebieha bytová výstavba. Veľmi sa to zmenilo. Všetko sa mení.

A vídaval som svojho otca, on bol nízky, zavalitý chlap, veľmi silný. Bol jeden z najsilnejších nízkych chlapov, akého som poznal. Stretol som pred rokom pána Cootsa. To bol muž, s ktorým spolu pracovali pri dreve, drevorubač. Pán Coots je môj veľmi dobrý priateľ a je diakon v Prvom baptistickom zbore a on povedal: "Billy, ty by si mal byť poriadne mocný."

Povedal som: "Nie, nie som, pán Coots."

On povedal: "Ak si po svojom otcovi, mal by si taký byť. Videl som tvojho otca, vážil sto štyridsať libier (okolo 70 kg.) a sám naložil na voz kmeň, ktorý vážil deväťsto libier." On proste vedel ako to urobiť. Bol silný. Vídaval som ho ako sa umýval a pripravoval sa ku večeri, keď ho matka volala.

Vpredu vo dvore sme mali starú jabloň a potom ešte tri alebo štyri menšie smerom dozadu. A na tom prostrednom strome bolo pripevnené staré zrkadlo, taký veľký kus z rozbitého zrkadla. Bolo tam pripevnené zahnutými klincami z boku na strome, takými klincami, tesári to nazývajú háčiky na kabát. Boli zahnuté a držali to zrkadlo, aby sa nepohlo. Bol tam starý cínový hrebeň. Koľkí ste videli starý cínový ... starodávny cínový hrebeň? Môžem si ho práve predstaviť.

A potom tam bola malá lavička na umývanie, len kúsok dosky s malou šikmou nohou, ktorá ju podopierala, pripevnená ku stromu. Malá, stará, napoly žltá pumpa, ktorou sme tam pumpovali vodu a umývali sme sa pri tomto starom strome. Mama zvykla brávať vrece z múky a robila z neho uteráky. Utieral sa už niekto do uteráka z vreca? Dobré, skutočne sa teraz cítim ako doma. Boli to veľké, drsné uteráky. A potom, keď nás ako deti kúpala, zdalo sa, akoby nám išla zodrieť kožu z tela, keď nás utierala. A pamätám sa na také staré vrece z múky. Povyťahovala z neho krajné nitky a urobila také strapce okolo, aby to trochu ozdobila.

Koľkí ste niekedy spali na slamníku? To vám poviem. Koľkí viete, čo je to vankúš z kukuričného šúšťa? Dobré, brat Glover, teraz som skutočne doma. Slamník, dobre, nebolo to tak dávno, keď som na jednom takom spával a to bolo ... Dobré sa na tom spalo, bolo to chladné. V zime nám na to dávali perinu a ležali sme na tom, viete, a nad nami rozťahovali takú plátenú striešku, pretože dovnútra fúkal sneh cez štrbiny v dome, kde sa staré drevené šindle vykrútili a fučal stade sneh. Veľmi dobre si to pamätám.

A otec mával štetku na holenie ... Toto vás prekvapí. Bola urobená z kukuričného šúšťa. Štetka na holenie z kukuričného

šúšťaťa. Brával si od mami lúhové mydlo, ktoré si sama vyrábala, namydľil ho a tou kukuričnou štetkou si to natieral na tvár a holil sa veľkou, starou britvou. A v nedeľu, ľudia nosievali papierové goliere a dávali si to takto okolo goliera, aby sa im na golier na košeli nedostal pot alebo pena. Videli ste to niekedy? Ó.

Pamätám sa dole bol malý pramienok, kde sme chodievali piť vodu, a vylievali sme vodu z tekvicovej naberačky. Koľkí ste už videli tekvicovú naberačku? Koľkí ste tu z Kentucky? Ó, pozrite sa na tých Kentačanov. Som rovno ... Myslel som si, že všetci sú tu z Oklahomy alebo z Arkansasu, ale pozrite sa, akoby sa tu prisťahovalo Kentucky. Dobre, pred niekoľkými mesiacmi narazili v Kentucky na ropu, viete, tak možno preto niektorí prichádzajú sem.

Pamätám sa, ako sa otec pred večerou umýval, vyhrnul si rukávy a bolo mu vidieť krátke silné ramená. A keď zohýnal ruky, aby si nabral vodu a umyl si tvár a svaly sa mu napínali, hovorieval som si: "Môj otec bude žiť stopäťdesiat rokov." Taký bol silný! Ale zomrel, keď mal päťdesiat dva. Vidíte? "Tu nemáme trvalého mesta." Je to tak. Nemôžeme tu zostať.

Podme teraz všetci na malý výlet. Každý z vás niečo prežil, ako ja a raz za čas je dobre si zaspomínať. Nemyslíte? Vráťme sa len, vráťme sa všetci na chvíľu naspäť do podobných prežití z detstva.

A teraz tá prvá časť udalostí z môjho života. Trochu sa toho dotknem, pretože je to v knihe a mnohí z vás ju máte.

Narodil som sa v malej horskej chate, hore v horách, v Kentucky. Mali sme malú miestnosť, v ktorej sme bývali. Nemali sme žiadny koberec, ani drevenú podlahu, proste len holú zem. Taký pahýľ s tromi nohami bol náš stôl. A všetci tí malí Branhamovci sa tam tlačili a tiež vonku pred tou chatou. Keď sme vyšli von a ložili okolo, vyzeralo to, akoby sa tam prevažovala hromada vačíc, viete, všetci moji malí bratia. Bolo nás deväť a jedno malé dievča. Ona medzi tou skupinou chlapcov mala ťažké chvíle. Musíme si ju ešte aj dnes vážiť za to, čo sme jej vtedy vyvádžali. Nikde s nami nemohla ísť, poslali sme ju naspäť, bolo to dievča. Tak ona to nemohla vydržať, viete.

Pamätám sa, že pri stole sme mali len dve stoličky, urobené z konárov a z kôry. Len pospájané konáre a dole poprepletané kôrou. Videli ste niekto takú stoličku? Áno. Ešte môžem počuť mamu. To bolo neskoršie, keď sme sa presťahovali, kde mala drevenú podlahu, brávala nás takto na lono a kolísala na tejto stoličke: "Haju haju haju." A pamätám sa, keď nechcela, aby tí malí vyšli von, keď prala alebo niečo

robila, kládla túto stoličku krížom do dverí, aby tí malí nevyšli von, keď musela ísť ku prameňu pre vodu a tak ďalej.

Matka mala pätnásť rokov, keď som sa narodil, otec osemnásť. Ja som bol prvý z deviatich detí. A povedali my, že to ráno, keď som sa narodil ...

No, boli sme veľmi chudobní, proste najchudobnejší z chudobných. Na našej malej chate sme nemali ani okno. Bolo tam niečo ako drevené dvierka, ktoré sa dali otvoriť. Pochybujem, že ste niečo také videli. Malé drevené dvierka, ktoré sa otvárali namiesto okna, vo dne bývali otvorené a v noci sa zatvárali. Vtedy sme si nemohli zapnúť elektrické svetlo ani zapáliť petrolejku. Mali sme takzvanú tukovú lampu. Nevieť, či viete, čo to je tuková lampu. Pálili ste niekedy knôt z borovice? Vezmete proste chumáč z borovice, zapálite ho a položíte na poklop a on horí. Trochu to čmudí, ale oni aj tak nemali nábytok, ktorý by sa začmudil. Tak to len ... z chaty sa čmudilo. Dobro to tiahlo, pretože na streche bolo veľa otvorov, cez ktoré to prechádzalo.

Narodil som sa 6. apríla 1909. Tak viete, že teraz mám trochu ponad dvadsať päť. To ráno, keď som sa narodil, matka povedal, že otvorili to okno. Nemali sme doktorov, bola tam pôrodná baba a to bola moja starká. A tak, keď som sa narodil a začal som prvý krát plakať a matka chcela vidieť svoje dieťa. Ona sama bola ešte len dieťa. A keď otvorili to malé okno, práve na úsvite, okolo piatej. Neďaleko na kríku sedela malá červienka. Všetci ste mohli vidieť ten obrázok v mojej knižke o mojom živote. A táto červienka tam sedela a spievala ako len vládala.

Stále som mal rád červienky. No, vy chlapi, ktorí počúvate cez rádio, nestriehajte moje vtáčiky. Viete, to sú moje vtáčiky. Počuli ste niekedy legendu o červienke, prečo má na hrudi červené perie? Zastavím sa tu na chvíľu. Od čoho sa jej zafarbila hrud' na červeno ... Jedného dňa zomieral na kríži Kráľ kráľov a trpel a nikto ku nemu neprišiel. Nemal nikoho, kto by mu pomohol. A bol tam malý hnedý vtáčik, ktorý chcel vytiahnuť tie klince z kríža a stále lietal ku krížu a ťahal tie klince. Bol príliš malý, aby ich vytiahol a jeho maličká hrud' bola celá červená od krvi. A odvtedy už zostala jeho hrud' červená. Nestriehajte ich, chlapi. Nechajte ich tak.

On sedel pri okne a spieval tak, ako to červienky robia. A otec otvoril to okno a keď otvoril tie malé okenné dvierka, to Svetlo, ktoré ste videli na tej fotografii, vošlo krúživým pohybom dovnútra cez to okno a zastalo nad posteľou. To mi vravela moja matka. Starká nevedela čo

povedať.

Neboli sme nábožná rodina. Moji predkovia boli katolíci. Ja som Ír z obidvoch strán. Môj otec je čistý Ír, Branham. Moja matka je Harveyová. Len jej otec si vzal za ženu Indiánku z kmeňa Čirokézov (Cherokee), a tak porušil líniu írskej krvi. Otec a matka nechodili do kostola. Nemali cirkevný sobáš, neboli vôbec nábožní. Tam hore v horách ani nebol katolícky zbor. Išli tam dve rodiny Branhamovcou ku starousadlíkom a z toho sa rozrástla celá generácia Branhamovcou, to je rodinný rodopis.

A potom keď otvorili toto okno a zastalo tam toto Svetlo, nevedeli čo robiť. Mama povedal, že otec si kúpil ku tejto udalosti nový pracovnú kombinézu. Stál tam, ruky mal zavesené v prednom vrecku kombinézy, ako to lesníci a drevorubači vtedy robili. Vystrašilo ich to.

Potom, keď som asi desať dní, alebo tak nejako, zobrali ma do malého baptistického zboru, ktorý sa nazýval *Kráľovstvo Vačíc*, Baptistický zbor *Kráľovstvo Vačíc*. To je ale meno. Bol tam starý obchôdzkový kazateľ, starodávny baptistický kazateľ, ktorý tam prichádzal raz za dva mesiace. Ľudia mávali spolu zhromaždenie, spievali nejaké piesne, ale kázeň mali len vtedy, keď prišiel ten obchôdzkový kazateľ. Platili mu tým, že mu každý rok dali vrece tekvic a pár nejakých takých vecí, viete, to čo vypestovali. A ten starý kazateľ tam prišiel a pomodlil sa za mňa. To bola moja prvá návšteva v zbere.

Keď som mal trochu viac ako dva roky, mal som prvé videnie.

Povedali tam naokolo ľuďom v tých horách, že tam vstúpilo toto Svetlo a ľudia si to chceli vysvetliť. Niektorí hovorili, že to musel byť odraz slnka v zrkadle, ale v dome sme nemali žiadne zrkadlo. A slnko ešte nesvietilo, to bolo príliš zavčasu, o piatej. Potom ich to prestalo zaujímať. A keď som mal okolo, asi okolo tri roky ...

Musím byť úprimný. Sú veci, ktoré nerád hovorím a rád by som ich vynechal, aby som o nich nemusel hovoriť. Ale jednako, aby som vám povedal pravdu, musím vám povedať pravdu, či sa to týka mňa alebo mojich rodičov. Aby som bol úprimný, je to stále tak isto.

Môj otec nebol ani zďaleka nábožný človek. Bol typický človek z hôr, ktorý ustavične po celý čas pil. Mal nejaké problémy kvôli bitkám a dvoch alebo troch ľudí skoro zabil, keď sa bili, strieľali a rezali nožmi pri nejakej zábave hore v horách. Otec bol jedným z vodcov v tejto bitke, pretože tam bol jeden jeho priateľ, ktorého zranili a on udrel niekoho stoličkou a ten človek vytiahol nôž a chcel ho pichnúť do srdca a otec tu vykonal svoje. A musela to byť ozaj strašná bitka, pretože až z

Burksville poslali hore šerifa na koni za mojím otcom a to je stade veľa míľ.

Ten človek ležal na hranici smrti. Možno, že to niekto z jeho rodiny počúva. Nazýval sa Will Yarbrough. Oni možno ... Myslím, že niekto z jeho chlapcov býva v Kalifornii. Ale bol to lotor, veľký, silný muž, zabil svojho vlastného chlapca tyčou z plotu. Bol to veľmi silný a zlý človek. A to bola veľká bitka na nože medzi ním a mojím otcom. A môj otec ho skoro zabil, takže musel utiecť a opustiť Kentucky a prejsť cez rieku na druhú stranu do Indiány.

A mal brata, ktorý vtedy býval v Louisville, v Kentucky, bol asistentom vedúceho parnej pily Wood Mosaic Kentucky, v Louisville. A tak môj otec vyhľadal svojho staršieho brata. Otec bol z chlapcov najmladší, zo sedemnástich detí. A tak išiel hľadať svojho staršieho brata a bol preč skoro rok. Nemohol sa vrátiť, pretože bol stíhaný zákonom. A potom, keď sme dostali od neho list, ktorý bol podpísaný iným menom, ale oznamoval mame ako nám bude dávať o sebe vedieť.

A potom sa pamätám, jedného dňa na jar, bolo to hneď za domom, za tou chatou. A vtedy ... Medzi mnou a mojím ďalším bratom bol rozdiel jedenásť mesiacov a on ešte stále chodil štvornožky. Ja som mal v ruke veľký kameň a chcel som mu ukázať ako ďaleko do blata dokážem zahodiť ten kameň. Pretekal tam pramienok a okolo bolo blato. A počul som nejakého vtáka, spieval na strome. Pozrel som sa hore na ten strom a ten vták odletel a potom sa to stalo, prehovoril ku mne hlas.

Viem, že si myslíte, že si to nemôžem pamätať. Ale Pán Boh, ktorý je Sudcom zeme i neba a všetkého čo existuje, On vie, že vám hovorím pravdu.

Keď ten vták odletel, prehovoril ten hlas stade, kde na strome sedel ten vták, ako vietor chytený v kríku a povedal: "Budeš bývať blízko mesta, ktoré sa nazýva New Albany." A odvtedy, keď som mal tri roky, až doteraz bývam ani nie tri míle od New Albany, v Indiáne.

Išiel som a povedal som o tom mame. No, ona si myslela, že sa mi niečo snívalo alebo niečo také.

A neskoršie sme sa presťahovali do Indiány a otec pracoval pre človeka, ktorý sa nazýval Wathen, bol to bohatý človek. Vlastnil Wathenov liehovar. Vlastnil veľký podiel. Je multimilionárom v Louisville Colones a baseball a tak ďalej. A potom sme tam neďaleko bývali. A otec bol biedny človek, ale nemohol vydržať bez pitia a začal vyrábať pálenku.

Pre mňa to potom bolo utrpenie, pretože som bol najstarší z detí. Musel som nosiť vodu do tej pálenice, aby tie špirály boli stále studené, keď pálili tú pálenku. On to potom predával a zaobstaral si dva alebo tri tie destilačné prístroje. No, to je to, čo nerád rozprávam, ale je to pravda.

Pamätám sa ako som jedného dňa išiel s plačom od stodoly ku domu. Pretože tam vzadu bol rybník, kde zvykli sekávať ľad. Mnohí sa pamätáte, ako voľakedy sekali ľad a balili ho do pilín. Tak teda, pán Wathen si odkladal ľad. A otec bol jeho šofér, osobný šofér. A keď bol ten rybník plný rýb a keď mohli ísť a sekať ľad, nosili ho a kládli ho do pilín, potom, keď sa v lete ľad rozpustil a tiekla z neho voda, bola taká čistá, myslím, že čistejšia ako z jazera a oni to mohli používať, nie na pitie ale na chladenie vody. Dávali to okolo vedier a mlieka a tak ďalej.

A jedného dňa, keď som vzadu zo studne naberal vodu, bolo to na vzdialenosť asi jedného mestského bloku. Nariekal som, pretože som prišiel zo školy a všetci chlapci išli ku rybníku na ryby. A ja tak rád chodím na ryby. A tak oni všetci okrem mňa išli na ryby a ja som musel nosiť vodu do toho destilačného prístroja. Samozrejme, musel som to tajiť, to bolo zakázané. Bolo to také namáhavé. A pamätám sa ako som tam chodil s boľavým prstom. Mal som ho obviazaný a odspodku podložený kúskom kukuričnej býle, aby som si ho chránil od prachu. Urobili ste si niekedy niečo také? Proste som si ho podložil kúskom kukuričnej býle a obviazal motúzom. To mi držalo ten prst rovno hore, skoro tak ako hlava korytnačky, viete, držalo ho to hore. S tou kukuričnou býlou pod prstom by ste ma mohli všade vystopovať, všade som robil také otlačky. Nenosil som žiadne topánky. Nikdy sme nenasili topánky, iba niekedy v zime, ak sme mali. To bolo len to, čo sme niekde našli, alebo čo nám niekto dal. A šaty, ak nám niekto dal, nejaký dobročinný spolok.

Zastavil som sa pod týmto stromom a sedel som tam a plakal som (bolo to v septembri), pretože som chcel ísť na ryby. Musel som naplniť niekoľko sudov vody malými vedrami z melasy. Asi takéto veľké, asi pol galónu, pretože som bol len malý chlapec, mal som asi sedem rokov. Vylieval som tú vodu do veľkého suda a znovu som išiel nabrať ďalšie dve vedrá. Tak sme mali vodu. Oni sa pripravovali hore pri dome vypáliť cez noc jednu dávku tej kukuričnej pálenky. Tí chlapi s mojím otcom.

Plakal som a zrazu som počul niečo, čo vydávalo taký zvuk ako keď fúka vietor, niečo takéto (dúfam, že to nie je príliš hlasné) "Fúúú, fúúú," proste takýto zvuk. No, bolo úplne ticho, obzeral som sa okolo. A

viete čo, malý vír, myslím, že sa to nazýva malý cyklón. Na jeseň sa prehánajú po kukuričných poliach a zbierajú listy a všetko možné, keď začínajú opadávať listy. A ja som bol pod veľkým bielym topoľom, ktorý stál asi v pol ceste medzi stodolou a domom. Počul som ten zvuk, pozrel som sa okolo, bolo tam tak ticho ako teraz v tejto sále. Nikde sa nekýval ani lístok, ani nič také. Pomyslel som si: "Odkiaľ prichádza ten zvuk? To musí byť ďaleko." Bol som len chlapec. A to bolo stále hlasnejšie a hlasnejšie.

Zodvihol som svoje malé vedrá ešte som si trochu poľňukal a išiel som ďalej. Oddychoval som tam. Urobil som len pár krokov spod konárov tohoto veľkého stromu a ó, ten vír znovu zahučal. Obrátil som sa, aby som sa tam pozrel a v polovici toho stromu bol ďalší vír, ktorý sa držal v korune stromu a stále sa krútil a hýbal listami. No, pomyslel som si, to nie je nič zvláštne, pretože v tejto ročnej dobe, na jeseň, prichádzajú tieto vetry. Nazývame ich víchrice. A oni dvíhajú prach. Niečo podobné môžete vidieť na púšti. To je to isté. A tak som sa díval, ale to neodchádzalo. Väčšinou je to len chvíľkový závan a potom to odíde, ale to tam bolo už dve minúty alebo aj viac.

No, znovu som vykročil. Obrátil som sa a ešte som sa na to pozrel, a keď to zavanulo prehovoril ku mne ľudský hlas tak zrozumiteľný, ako je teraz môj. Povedal: "Nikdy nepi, nefajči ani nijako nepoškvŕňuj svoje telo. Bude ti daná práca, keď budeš starší." Och, to ma vyľakalo skoro na smrť! Môžete si predstaviť ako sa taký malý chlapec mohol cítiť. Pustil som tie vedrá a utekal som domov ako som len vládal a z celej sily som kričal.

Tam v tom kraji bývali ploskohlavci, veľmi jedovaté hady. Mama si myslela, keď som bežal cez záhradu, že som asi stúpil na hada a bežala mi oproti. Skočil som jej do náručia, kričal som, objímal som ju a bozkával. Opýtala sa: "Čo sa deje, uštipol ťa had?" A celého ma prezerala.

Povedal som: "Nie mama! Tam na tom strome je človek."

Povedala: "Ó, Billy, Billy! Čo to táraš? Nezastavil si sa tam náhodou a nezaspal si?"

Povedal som: "Nie mama! Na tom strome je človek. Povedal mi aby som nepil, ani nefajčil." Aby som nepil pálenku a také veci.

A ja som práve vtedy nosil vodu do tej tajnej pálenice. A on povedal: "Nikdy nepi ani nijako nepoškvŕňuj svoje telo." To je nemorálne. Viete. Muži so ženami. A našťastie, nikdy som sa nedopustil niečoho takého. Pán mi v týchto veciach pomohol, keď budem ďalej

rozprávať, budete to vidieť. Povedal: "Nepi, nefajči ani nepoškvruňuj svoje telo, pretože ti bude daná práca, keď budeš starší."

Povedal som to mame a ona sa mi vysmiala. Zachoval som sa hystericky. Zavolala doktora a doktor povedal: "On je len nervózny, to je všetko." Tak ma dala do postele. A nikdy odvtedy do teraz, som už nešiel okolo toho stromu. Báł som sa. Chodil som druhou stranou cez záhradu, pretože som si myslel, že tam hore na tom strome bol človek a že ku mne hovoril. Výrazný, hlboký hlas, ktorý hovoril.

A asi mesiac potom som sa hral s mojimi malými bratmi vpredu vo dvore guľičky. A zrazu prišiel na mňa divný pocit. Prestal som hrať a sadol som si vedľa pod strom. Bývali sme rovno hore na brehu rieky Ohio. Pozeral som sa smerom ku Jeffersonville a videl som ako povstáva most a preklenuje rieku. Videl som šesťnásť mužov (rátal som ich) ako spadli z toho mostu a zahynuli.. Bežal som rýchlo dovnútra a povedal som to mame, no ona si myslela, že som sa mi to snívalo. Ale si to zapamätali a za dvadsať dva rokov bol postavený ten dnešný komunálny most (po ktorom mnohí z vás sem prichádzajú), ktorý preklenul tú rieku presne na tom mieste a pri jeho stavbe zahynulo šesťnásť mužov.

Nikdy to nesklamalo, stále to bola úplná pravda. Ako to tu vidíte v tejto sále. Stále to bola pravda.

Oni si mysleli, že som proste nervózny. No ja som nervózny človek, to je pravda. Ak ste si všimli, ľudia, ktorí majú sklon byť duchovní, sú nervózni.

Pozrite sa na básnikov alebo prorokov. Pozrite sa na Williama Coopera, ktorý napísal tú známu pieseň: "Je zdroj naplnený krvou, ktorá vyteká zo žíl Emanuela." Všimli ste si ... Poznáte tú pieseň. Stál som nedávno pri jeho hrobe. Myslím, že s bratom Júliusom. Áno, on tam bol s nami pri jeho hrobe. Potom, keď on napísal túto pieseň, keď ho opustila inšpirácia, chcel nájsť rieku a spáchať samovraždu. Vidíte? Duch ho opustil. A takí ľudia, ako básnici a proroci.

Pozrite sa na Eliáša, keď stál na vrchu a privolal oheň z neba a privolal dážď z neba. Potom, keď ho Duch opustil, utekal pred hrozbami jednej ženy. A Boh ho po štyridsiatich dňoch našiel utiahnutého v jaskyni.

Pozrite sa na Jonáša, ktorý, keď ho Pán pomazal, mal dosť inšpirácie na to, aby kázal tam v Ninive, že až mesto, také veľké ako je Saint Louis, činilo pokánie vo vrecovine. A potom, keď ho Duch opustil, čo sa s ním stalo? Keď ho Duch opustil, nachádzame ho na vrchu ako

sa modlí, aby mu Boh odobral život. Vidíte? To je inšpirácia. A keď sa dejú tieto veci, to v človeku niečo robí.

Pamätám sa, keď som rástol. Keď som bol mladým mužom. Budem sa ponáhľať, aby som to nepreťahoval. Keď som už bol mladým mužom. Mal som, ako všetci mladí ľudia nejaké ideály. Keď som chodil do školy, videl som milé dievčatá. Viete, bol som hanblivý. Nakoniec som si našiel priateľku. Myslím, že tak ako všetci chlapci, okolo pätnásť ročný. A ona bola taká pekná. Oči mala ako holubica a zuby ako perly, krk ako labuť a bola naozaj pekná.

A druhý chlapec, boli sme kamaráti a on mal starý otcov Ford, model T a mali sme schôdzku s našimi dievčatami. Chceli sme sa s nimi niekde previesť. Mali sme dosť benzínu, okolo dva galóny (asi osem litrov). Museli sme povytiahnuť zadné koleso, aby sme roztočili a naštartovali motor. Neviem, či sa ešte na také niečo pamätáte? Kľukou. Ale celkom dobre nám to išlo.

Mal som niekoľko centov a zastavili sme sa na takom mieste, za päť centov sa dala kúpiť obložená žemľa so šunkou. A tak, ó, bol som bohatý, mohol som ich kúpiť štyri. A keď sme zjedli tie žemle a vypili sme coca-colu išiel som odniešť fľaše. A na moje prekvapenie, keď som sa vrátil (Ženy práve v tom čase začali vypadávať z milosti, alebo strácať ženskosť.) moja milá holubica fajčila.

Stále som mal svoju mienku o ženách, ktoré fajčia a ani trochu som ju odvtedy nezmenil. Je to tak. To je najpodlejšia vec akú môže robiť. Presne tak. Rozmýšľal som ... Cigaretová spoločnosť by ma za toto mohla stíhať, ale to je proste diablove dielo. To vraždí a ničí v tomto národe viac, ako čokoľvek iné. Je to tak. Radšej by som mal syna opilca než fajčiara. Je to tak. Radšej by som videl svoju ženu ležať opitú na podlahe, než ako s cigaretou v ústach.

Tento Duch Boží, ktorý je vo mne, ak je to Duch Boží (ak o tom pochybujete), vy ktorí fajčíte máte malú nádej, keď sa tam postavíte, pretože to je proste ... Všimnite si na pódiu ako to On stále odsudzuje. Je to strašná vec. Stojte ďaleko od toho. Pani, ak si v tom bola vinná, prosím ťa v Kristovom mene, odstúp preč od toho. To ťa zničí. To ťa zabije. To je samá rakovina.

Doktori sa vás snažia varovať. A ako vám potom môžu predať niečo také. Keby ste išli do obchodu a povedali by ste: "Chcem za päťdesiat centov rakoviny." No, za to by ich zavreli. Ale keď si kúpite za päťdesiat centov cigariet, kupujete si to isté. Doktori tak hovoria. Och, tento národ zbláznený za peniazmi. Je to príliš zlé. To zabíja. Je to

dokázané.

No, keď som videl to pekné dievča ako sa moderne správa s cigaretou v ruke, skoro ma to zabilo. Pretože som si skutočne myslel, že ju milujem. A pomyslel som si: "No ..."

Hovoria o mne, že nenávidím ženy, viete, pretože som stále akoby proti nim, ale nie proti vám sestry. Som len proti tomu, ako sa správajú moderné ženy. Je to tak. Dobré ženy by mali byť podľa toho hodnotené.

Ale pamätám sa, keď ešte fungovala otcova pálenica. Musel som tam byť a nosiť vodu a videl som mladé ženy, ktoré nemali viac ako sedemnášť, osemnášť rokov s mužmi takými starými, ako som ja teraz, opité. Čo museli s nimi robiť, aby vytriezveli, dávali im čiernu kávu, aby dokázali ísť domov a mohli svojim mužom uvariť večeru. Och, takéto niečo. Povedal som : "Ja ..." Toto bola vtedy moja poznámka: "Nie sú hodné ani dobrého náboja, aby ním boli zastrelené." Je to tak. Nenávidel som ženy. A teraz si musím dávať pozor, aby som takto o nich nemyslel.

Tak, ale teraz, dobrá žena je klenotom v korune svojho muža. Má byť ctená. Moja matka je taká žena a moja žena je taká, oni sú milé. A mám tisíce kresťanských sestier, ktoré si veľmi vážim. Ale ak si oni vedia vážiť to, čím ich Boh urobil, matkami a skutočnými kráľovkami, vtedy je to v poriadku. Žena je jednou z najlepších vecí, ktorú Boh mohol dať mužovi. Okrem spasenia, žena je tou najlepšou vecou, ak je to dobrá žena. Ale ak nie je, šalamún povedal: "Dobrá žena je klenotom v korune svojho muža, ale zlá žena, nedobrá, je ako voda v jeho krvi." A je to tak, to je tá najhoršia vec, ktorá sa môže stať. Tak dobrá žena .. Brat, ak máš dobrú ženu, váž si ju ako len môžeš. Je to tak, mal by si si ju vážiť. Skutočnú ženu. A deti, ak máte skutočnú matku, ktorá zostáva doma a snaží sa starať o vás, stará sa, aby ste mali čisté oblečenie, posielala vás do školy, učí vás o Ježišovi, mali by ste si vážiť takú milú matku, so všetkým čo je vo vás. Mali by ste si ctiť tú ženu, tak veru. Pretože to je skutočná matka.

Hovorí sa o negramotnosti v Kentuckých horách. Vidíte to tu v tých nemorálnych časopisoch. Niektoré z tých starých mám stade by mohli prísť do Hollywoodu a učiť tieto moderné matky ako majú vychovávať deti. Nech by prišlo jej dieťa domov v noci s rozstrapatenými vlasmi a ústami ... (ako sa to nazýva?) s make-up-om na tvári, s roztrhnutými šatami na boku, že by celú noc bola niekde vonku, opitá. Brat, ona by zobrala riadnu lieskovú palicu a tá by to už viacej neurobila. Hovorím vám, ona by ... A keby ste tu mali takých

trochu viac, mali by ste tu lepší Hollywood a lepší národ. Je to tak. "Snažte sa byť len moderní." To je jeden z diablových trikov.

No, toto dievča, keď som sa na ňu pozrel, krvácalo mi srdce. Pomyslel som si: "Chudera."

A ona povedala: "Chceš cigaretu, Billy?"

Povedal som: "Nie, ďakujem. Nefajčím."

Ona povedala: "Povedal si, že netancuješ." Oni chceli ísť na nejakú zábavu a ja som nechcel. Hovorili, že tam dole je zábava. Nazývalo sa to tam - Figová záhrada.

A ja som povedal: "Nie, netancujem,."

Ona povedala: "No, netancuješ, nefajčíš, nepiješ. Čím sa zabávaš?"

Povedal som: "Rád chodím na ryby, rád poľujem." To ju nezaujímalo.

A tak povedala: "Vezmi si cigaretu."

A ja som povedal: "Nie, ďakujem. Nefajčím."

Stál som na nárazníku. Staré Fordy mali takú stupačku, pamätáte sa a ja som mal nohy na tom nárazníku a sedel som na zadnom sedadle. Ona a ja. A ona povedala: "Chceš tým povedať, že nebudeš fajčiť? My dievčatá máme viacej odvahy ako ty."

A ja som povedal: "Nie, madam, nemyslím, že by som chcel fajčiť."

Ona povedala: "Och, ty si ale zbabelec!" Ó! Chcel som byť veľký, drsný Bill. Nechcel som byť žiadny zbabelec. Chcel som byť profesionálny boxerista, to bola moja predstava o živote. A tak som povedal ... "Zbabelec! Zbabelec!"

Nemohol som to znieť a tak som povedal: "Daj mi to!" Natiahol som ruku a povedal som si: "Ukážem jej či som zbabelec alebo nie." Zobral som tú cigaretu a chcel som zapáliť zápalku. Nie som zodpovedný za to čo si myslíte. Som len zodpovedný za to, aby som povedal pravdu. A keď som chcel zapáliť tú cigaretu, bol som tak rozhodnutý fajčiť, ako som rozhodnutý zodvihnúť túto Bibliu, počul som ten zvuk: "Fúúú!" Skúsil som to ešte raz, ale nemohol som ju dať do úst. Rozplakal som sa a zahodil som ju. Oni sa mi začali smiať. Išiel som domov peši cez polia, sadol som si tam a plakal som. Bol to strašný život.

Pamätám sa, ako raz otec s chlapcami išiel ku rieke. Môj brat a ja sme museli zobrať čln a plaviť sa hore dole po rieke a loviť fľaše na pálenku. Za dvanásť vylovených fliaš sme dostali päť centov. Otec tam bol so mnou a mal jednu takú ťapku, myslím že mala asi štvrt litra. Bol tam zvalený strom. Otec tam bol s pánom Dornbushom a on mal pekný čln a ja som sa s ním chcel spriatelíť, aby som mohol používať ten čln. Mal dobré kormidlo a môj nemal žiadne. Mali sme len staré dosky, s ktorými sme veslovali. A keby mi dovolil používať ten čln ... On zváral a tiež urobil otcovi ten destilačný prístroj. Oni si tam vyložili nohy na strom a otec vybral z vrečka ťapku s pálenkou, podal mu ju a on sa napil, podal ju naspäť otcovi a on sa tiež napil a položil ju na koreň, ktorý vyčnieval z toho stromu. A pán Dornbush ju zobral a povedal: "Tu máš, Billy."

Povedal som: "Ďakujem, ja nepijem."

On povedal: "Branham a nepiješ?" Skoro každý Branham zomrel s topánkami na nohách. "A ty si Branham a nepiješ?"

Povedal som: "Nie, nepijem."

"Nie," povedal otec, "vychoval som jedného zbabelca."

Otec ma nazval zbabelcom. Povedal som: "Podajte mi tú fľašu!" Vytiahol som štupeľ a bol som rozhodnutý, že sa napijem a keď som ju začal nakláňať zrazu som počul ten zvuk: "Fúúú!" Odložil som tú fľašu a utekal som preč cez pole ako som len vládal a plakal som. Niečo mi to nedovolilo urobiť. Rozumiete? Nemohol by som povedať, že som bol nejaký dobrý. Ja som bol rozhodnutý, že sa napijem, ale to bol Boh, milosť, zvláštna milosť, ktorá ma chránila, aby som nerobil niečo takéto. Ja som to chcel robiť, ale On mi to jednoducho nedovolil.

Neskoršie, keď som mal dvadsať dva rokov, som si našiel dievča, bola milá. Bolo to dievča, ktoré chodilo do kostola, bola nemecká luteránka. Nazývala sa Brumbachová, to je odvodené od mena Brumbaugh. Bolo to milé dievča. Nefajčila, nepila ani netancovala ani nerobila nič také, milé dievča. Nejaký čas som s ňou chodil. Mal som vtedy dvadsať dva rokov. Zarobil som už dosť peňazí, že som si kúpil starý Ford a chodili sme spolu na schôdzky. Vtedy tam nablízku nebol žiadny luteránsky zbor. Oni sa tam prisťahovali z Howard Park.

A tam bol jeden duchovný, ten ktorý ma ordinoval v misijnom baptistickom zbore, doktor Roy Davis. To bol práve ten, ktorý poslal za mnou brata Upshaw, alebo sa s ním o mne rozprával. Doktor Roy Davis. A tak on tam kázal a mal ten prvý baptistický zbor a tiež to bol misijný, nazývalo sa to Misijný Baptistický Zbor v Jeffersonville. A on

tam vtedy kázal a my sme večer chodievali do toho zboru a potom sme sa spolu vracali. Nevstúpil som do tej cirkvi ale rád som tam s ňou chodil. Mojm hlavným motívom bolo chodiť s ňou. Chcem byť úprimný.

Ona bola z poriadnej rodiny a tak potom, keď som s ňou chodil začal som rozmýšľať: "Nemal by som zaberat' čas tomuto dievčaťu." Nie je to dobre, lebo ona je z lepšej rodiny a ja som chudobný. " Môj otec mal podlomené zdravie a ja ... Nebol som schopný postarať sa v živote o takéto dievča, ktoré bolo zvyknuté na pekný dom a koberec na podlahe.

Pamätám sa, keď som videl prvý koberec, nevedel som čo to je. Obišiel som ho. Myslel som si, že to je najkrajšia vec akú som v živote videl. "Ako môžu niečo takéto položiť na podlahu?" To bol prvý koberec, ktorý som videl. Myslím, že sa to nazýva podlahová rohožka. Možno som to nepovedal správne. Niečo ako pletené prútie alebo niečo také spletené čo sa dáva na podlahu. Pekný zeleno červený, v prostriedku to tvorilo veľké rady. Bolo to skutočne pekné.

A tak sa pamätám, že som rozmýšľal, že buď sa jej budem musieť opýtať, či by ma chcela za muža alebo sa budem musieť odstúpiť a nechať, aby si ju vzal nejaký dobrý muž, ktorý by sa vedel v živote o ňu starať a bol ku nej milý. Ja by som bol ku nej milý, ale zarábala som len dvadsať centov na hodinu. Tak by som jej toho v živote nemohol veľa poskytnúť. A ja som sa musel ešte starať o celú rodinu, otec mal podlomené zdravie a bolo to pre mňa naozaj ťažké obdobie.

A tak som rozmýšľal: "Jediné čo môžem urobiť je, že jej poviem, že už viac neprídem, pretože si ju natoľko cením, že jej nechcem skaziť život a nechať ju, aby so mnou zbytočne strácala čas." A potom som rozmýšľal: "Keby si ju niekto vzal a oženil sa s ňou a vytvoril jej milý domov, hoci by som ju ja nemohol mať, ale by som vedel, že je šťastná."

A tak som rozmýšľal: "Ale nevedel som sa jej jednoducho vzdat'!" Bol som v ťažkej situácii. Deň za dňom som o tom rozmýšľal a hanbil som sa jej opýtať, či by ma chcela. Každý večer som si hovoril: "Už sa jej to opýtam." A potom, čo to je, motýle, či niečo čo je ... Vy bratia ste asi všetci pri tom mali podobné prežitia. A bol to naozaj taký zvláštny pocit, tvár mi horela a nevedel som, nedokázal som sa jej to opýtať.

Myslím, že sa divíte, ako som sa vôbec oženil. Viete čo? Napísal som jej list a v ňom som sa jej to opýtal. Nepísal som tam "Drahá slečna," Keď ide o lásku, tak je to trochu viacej než len to. Ved' viete. To nebolo len to, že sme si rozumeli, to bolo ... Napísal som to ako som

najlepšie vedel.

Trochu som sa bál jej matky. Jej matka bola trochu drsná. Ale jej otec bol jemný starý Holanďan, proste milý človek. Bol organizátorom odborových zväzov na železnici. V tom čase zarábala päťsto dolárov mesačne. A ja, ktorý som zarábala dvacať centov na hodinu, som si mal vziať ich dcéru. Ó! Vedel som, že to nepôjde. A jej matka bola veľmi ... No, je to milá dáma. Bola jednou z tých žien z vyššej spoločnosti. Viete. Trochu pedantná a tak o mňa veľmi nestála. Bol som len obyčajný dedinský chlapec a ona si myslela, že Hope by mala chodiť s chlapcom z lepšej spoločenskej vrstvy a ja si myslím, že mala pravdu. Ale vtedy som si to nemyslel.

Tak som si myslel: "Dobre, neviem ako. Nemôžem sa opýtať jej otca a jej matky už vôbec nie. A tak sa prv musím opýtať jej." Tak som napísal dopis a ráno, keď som išiel do roboty, tak som ho hodil do schránky. Stredú večer sme išli do zboru a ja som ho poslal pondelok ráno. Celú nedeľu som sa jej snažil povedať, že by som si ju chcel vziať za ženu, ale nenašiel som na to dosť odvahy.

Tak potom som hodil ten list do schránky. A celý deň som potom v robote rozmýšľal: "Čo keď ten list dostane do rúk jej matka?" Ó! Vedel som, že by ma to zruinovalo, ak by sa jej ten list dostal do rúk, pretože ona sa o mňa veľmi nezaujímal. Bol som z toho celý spotený.

A tú stredú večer, keď som prišiel, myslel som si: "Ako tam pôjdem? Ak sa ten list dostal do rúk jej matke, tá si ma poriadne podá, a tak som dúfal, že ho dostala tá pravá." Adresoval som ho na Hope. Tak sa nazývala, Hope. A tak som si povedal: "Napíšem, že je to pre Hope." A myslel som, že možno sa to nedostane do rúk matke.

Vedel som, že bude lepšie, keď pôjdem pre ňu, aby išla, než ako len zastaviť a zatručiť. Ó! Žiadny chlapec, ktorý nemá dosť odvahy na to, aby prišiel a zaklepal a opýtal sa či to dievča môže ísť, nemá čo s ňou vonku hľadať. Presne tak. Je to hlúpe. Je to neslušné.

A tak som zastavil svoj starý Ford, mal som ho celého vylešteného a vyšiel som hore a zaklepal. Pre zľutovanie! Tu prichádza jej matka. Soľva som mohol udržať dych. Povedal som: "Dobrý večer pani Brumbachová."

Ona povedala: "Dobrý večer, William."

Pomyslel som si: "Ó, William."

A ona na to: "Pôjdeš ďalej?"

Odpovedal som: "Ďakujem." Vošiel som do dvora. "Je už Hope hotová?"

A práve vtedy vyšla Hope z domu, poskakovala ako šestnásť ročné dievča a povedal: "Ahoj Billy!"

"Ahoj Hope, si už hotová na zhromaždenie?"

Povedala: "Za chvíľu."

Pomyslel som si: "No toto. Ona to nedostala. Ona to nedostala. To je dobre. A Hope to tiež nedostala, tak to bude dobre, pretože by mi to povedala." Tak som sa cítil celkom dobre.

A potom, keď sme prišli do kostola, tak ma napadlo: "Čo ak to predsa dostala?" Ani som nepočul o čom doktor Davis kázal. Díval som sa na ňu a rozmýšľal som: "Čo ak ho dostala a keď odtiaľto vyjdeme tak ma za to zjazdí, že som sa jej to pýtal?" Nemohol som ani počúvať čo hovoril doktor Davis. Díval som sa na ňu a rozmýšľal som: "Nechcem sa jej vzdať, ale určite musí prísť rozhodujúca chvíľa."

Keď skončilo zhromaždenie, kráčali sme spolu po ulici smerom ku autu a išli sme domov. Mesiac jasne svietil a ja som sa na ňu díval, bola pekná. Chlapče, díval som sa na ňu a myslel som si: "Ó, ako rád by som ju mal za ženu, aleá sa mi, že to asi nepôjde."

Prešli sme ešte kúsok ďalej a znovu som sa na ňu pozrel. Povedal som: "Ako sa cítiš dnes večer?"

Povedala: "Celkom dobre."

Zastavil som starý Ford a začali sme vysadať, prešli sme okolo zahli za roh a išli sme ku jej domu. Išiel som s ňou ku dverám. Rozmýšľal som: "Ona asi ten dopis nedostala, tak môžem na to zabudnúť. Budem mať ešte ďalší týždeň milosti." Celkom dobre som sa cítil.

Ona povedala: "Billy?"

Povedal som: "Prosím."

Povedala: "Dostala som tvoj dopis." Ó!

Povedal som: "Naozaj?"

Povedala: "Hmmm." A kráčala ďalej a už nepovedala nič.

Rozmýšľal som: "Žena, povedz mi niečo. Pošli ma preč alebo mi povedz čo si o tom myslíš." A opýtal som sa: "Čítala si ho?"

Povedala: "Ahmm."

Ó, viete ako vás žena vie držať v napätí. No, nemyslím to tak, viete. Ale jednako som rozmýšľal: "Prečo niečo nepovieš?" Išiel som ďalej: "Čítala si ho celý?"

A ona ... /prázdne miesto na páske./ "Ahmm."

Už sme boli skoro pri dverách a ja som si myslel: "Chlapče, nenechaj ma vojsť až do verandy, pretože odtiaľ by som nemohol pred nimi utiecť, tak mi to povedz teraz." A tak som čakal.

A ona povedala: "Billy, rada to urobím. Milujem ťa." Nech Boh žehná teraz jej dušu, ona je vo Chvále. Povedala: "Milujem ťa. Myslím, že by sme to mali povedať našim rodičom, povedať o tom rodičom. Nemyslíš?"

Povedal som: "Drahá, počúvaj, rozdeľme si to na polovicu. Ja to poviem tvojmu otcovi a ty to povieš mame." To horšie som od začiatku nechal na nej.

Povedala: "Dobre, ak to ty prv povieš otcovi."

Povedal som: "Dobre, poviem mu to v nedeľu večer."

A tak prišla nedeľa večer, priviezol som ju z kostola a ... Ona sa stále na mňa dívala. Pozrel som sa, bolo pol desiatej, to bol čas, aby som už išiel. Charlie sedel za stolom, niečo klepal na stroji a pani Brumbachová sedela naproti v kúte a niečo hačkovala. Viete s takými háčikmi sa to prepletá. Neviem ako sa to volá. Robila tam niečo také. Hope sa stále na mňa dívala, pokrčila čelom a pohľadom mi ukázala na otca. A ja, och! Pomyslel som si: "Čo ak povie, nie?" Začal som už ísť ku dverám. Povedal som si: "Hádam radšej pôjdem?"

Išiel som ku dverám a ona išla so mnou. Stále ma vypravádzala ku dverám a hovorievala: "Dobrá noc." Tak išiel som ku dverám a ona povedala: "Nepovieš mu o tom?"

Povedal som: "Och, samozrejme budem sa snažiť, ale neviem ako to urobiť."

A ona povedala: "Ja pôjdem naspäť a ty ho zavolaj von." A tak ona vošla dovnútra a nechala ma tam stáť.

A ja som povedal: "Charlie."

On sa otočil a povedal: "Áno, Billy?"

Povedal som: "Mohol by som sa s tebou chvíľu porozprávať?"

On povedal: "Samozrejme." Vstal od svojho písacieho stolu. Pani Brumbachová sa na neho pozrela, potom sa pozrela na Hope a potom

na mňa. A ja som povedal: "Mohol by si vyjsť do verandy?"

A on povedal: "Áno, vyjdem." Tak vyšiel do verandy.

Povedal som: "Dnes je naozaj pekný večer, však?"

A on na to: "Áno, je."

Povedal som: "Je celkom teplo."

"To je." Pozrel sa na mňa.

Povedal som: "Tak ťažko som pracoval, robia sa mi mozole na rukách."

On povedal: "Bill, môžeš ju mať. Môžeš ju mať."

Pomyslel som si: "Ó, to je lepšie." Povedal som: "Myslíš to vážne, Charlie?" Povedal som: "Pozri sa Charlie, viem, že je to tvoja dcéra a ty máš peniaze."

A on sa načiahol a chytil ma za ruku. Povedal: "Bill, počúvaj, peniaze neznamenajú všetko v živote človeka."

Povedal som: "Charlie, ja zarábam len dvacať centov na hodinu, ale ju milujem a ona ma tiež miluje. A sľubujem ti, Charlie, že budem tak robiť, že sa mi zoderú tie mozole na rukách a budem som sa o ňu v živote starať. Budem jej taký verný ako len môžem."

On povedal: "Verím tomu, Bill." A povedal: "Počúvaj Bill, chcem ti niečo povedať. Vieš, šťastie, aby si bol šťastný, to vôbec nezáleží od peňazí. Buď len na ňu dobrý a ja viem, že budeš."

Povedal som: "Ďakujem, Charli. Určite budem."

Potom bol čas, aby to ona povedala mame. Neviem ako to urobila, ale vzali sme sa.

Tak, keď sme sa vzali nemali sme nič, nič do domácnosti. Myslím, že sme mali dva alebo tri doláre. Prenajali sme si dom. Stálo nás to štyri doláre na mesiac. Bol to malý, starý dom s dvomi miestnosťami. Nieкто nám dal starú skladáciu posteľ. Som zvedavý, či nieкто z vás videl niekedy starú skladáciu posteľ? Nieкто nám ju dal. Išiel som do obchodu a priniesol som malý stôl a štyri stoličky, nebolo to natreté, viete, a mali sme to len na čas. A potom som zašiel ku pánovi Weberovi, on mal obchod so starými vecami a kúpil som kuchynský šporák. Zaplatil som zaň sedemdesiat päť centov a niečo vyše dolára som dal za rošty do neho. Založili sme si domácnosť. Pamätám sa, keď som natieral stoličky, ako som na nich nakreslil trojlístky. Oj, ako sme sa z toho tešili. Mali sme jeden druhého, to bolo to hlavné a Boha. Z jeho

milosti a dobroty sme boli ten najšťastnejší pár na zemi.

Prišiel som na to, že šťastie nezáleží od toho, koľko máš tých zemských vecí, ale aký si spokojný s tým, čo máš.

Po nejakom čase sa Boh sklonil a požehnal náš skromný dom a mali sme malého chlapca. Nazýval sa Billy Paul, je tu teraz na zhromaždení. A potom trochu neskoršie, asi za jedenásť mesiacov, nás znovu požehnal malým dievčatom, nazývalo sa šaron Rose. To je odvodené zo slov Ruža Sáronská.

A pamätám sa, jedného dňa, keď som ušetril trochu peňazí a išiel som na takú dovolenku. Išiel som chytať ryby na miesto, ktoré sa nazývalo Jazero Paw Paw. Na spiatocnej ceste ...

Vynechal som to, ako som sa obrátil. V tomto čase som už bol obrátený. Doktor Davis ma ordinoval za kazateľa v Misijnom baptistickom zbore, bol som kazateľom a mal som modlitebňu v Jeffersonville, v ktorej teraz kážem. Bol som pastorom v malom zbore.

Nebol som za to platený, sedemnášť rokov som bol pastorom toho zboru a nemal som z toho ani cent. Neveril som, že ... Nemali sme tam ani tanier na ofery. A čo sa týka desiatkov zo zárobkov a tak ďalej, vzadu v sále sme mali malú krabičku, na ktorej bolo napísané: "Čo ste urobili mojim najmenším, Mne ste urobili." Takto boli pokrývané zborové náklady. Mali sme pôžičku, ktorú bolo treba splatiť za desať rokov a splatili sme ju za menej ako za dva roky. A vôbec som nevyberal žiadne ofery.

A potom som mal niekoľko dolárov, ktoré som ušetril na tú dovolenku. Ona tiež pracovala v textilnej fabrike. Milé, dobré dievča. Jej hrob je dnes možno zapadnutý snehom, ale ona je stále v mojom srdci. A pamätám sa, ako ťažko pracovala, aby mi pomohla, aby som mal dosť peňazí a mohol som ísť ku tomuto jazeru na ryby.

A keď som sa vracal od toho jazera, keď som prichádzal do Mishawaka a do South Bend v Indiáne, všimol som si autá, ktoré mali vzadu nápisy - *Jedine Ježiš*. Rozmýšľal som: "To znie zvláštne: Jedine Ježiš. Začal som si všímať tieto nápisy. Boli na všetkom. Na bicykloch, na Fordoch, Kadilakoch a všade. Jedine Ježiš. Išiel som za nejakými a doviedli ma ku veľkej zborovej budove. Zistil som, že sú to letniční.

O letničných som už počul. Hovorili o nich, že sú fanatici, že sa váľajú po podlahe s penou na ústach. Nahovorili mi o nich všetko možné. Tak som s tým nechcel mať nič spoločného.

Počul som ich ako sa tam správali a pomyslel som si, že sa tam pôjdem pozrieť. Zaparkoval som svoj starý Ford a vošiel som dovnútra a počul som spievať piesne aké som ešte v živote nepočul. Zistil som, že to sú dve veľké cirkvi. Jedna z nich sa nazývala P.A. J.C a druhá P.A.W. Mnohí si možno ešte pamätáte na tieto staré ... Myslím, že teraz sú zjednotení a nazývajú sa Zjednotená Letničná Cirkev. Počúval som niektorých ich učiteľov. Stáli tam a učili o Ježišovi a o tom aký je veľký a aké je všetko veľké a o krste Duchom Svätým. Rozmýšľal som: "O čom to hovoria?"

Po chvíli niekto vyskočil a začal hovoriť v jazykoch. Nikdy v živote som niečo také nepočul. Zrazu nejaká žena vstala a behala pomedzi rady, ako len vládala. Potom všetci vstávali a začali behať. Pomyslel som si: "Oni skutočne nemajú žiadny zborový poriadok." Vreštia, kričia a tak sa správajú. Pomyslel som si: "To je ale banda!" Ale viete, niečo na tom bolo. Čím dlhšie som tam sedel, tým viac sa mi to páčilo. Bolo na tom niečo, čo vyzeralo skutočne dobre. Začal som ich pozorovať. A to pokračovalo. Rozmýšľal som: "Budem tu s nimi na chvíľu. Som tu blízko pri dverách. Keby niečo tak vyjdem. Viem, kde mám zaparkované auto, hneď za rohom."

Začal som počúvať tých kazateľov. Boli to znalci a bádatelia. Pomyslel som si: "To je pekné."

Prišiel čas na večeru. Povedali: "Všetci sú pozvaní na večeru."

Rozmýšľal som: "Moment. Mám dolár a sedemdesiat päť centov na to, aby som sa dostal domov a ako ..." To boli všetky peniaze, ktoré som mal na benzín. Presne toľko mi bolo treba, aby som sa dostal domov. Mal som starý, ale celkom dobrý Ford. Nebol to žiadny šrot. Bol ako jeden tam vonku, len ojazdený. Myslím, že v skutočnosti išiel tridsať míľ za hodinu, ale samozrejme pätnásť tam a pätnásť naspäť. Keď to zrátate máte tridsať. Bol som na večernom zhromaždení a myslel som, že keď skončí tak vyjdem von.

Ale oznámili tam: "Všetci kazatelia, bez ohľadu z akej sú denominácie, poďte na pódium." Bolo nás tam asi dvesto. Tiež som tam išiel. A potom povedali: "Nemáme toľko času, aby ste všetci kázali. Len vystúpte a povedzte ako sa voláte a odkiaľ ste."

Prišiel rad na mňa. Povedal som: "William Branham, baptista, Jeffersonville, Indiana." A išiel som ďalej.

Počul som, ako sa predstavovali všetci ostatní: "Letniční, letniční, letniční, P.A.W., P.A.J.C., P.A.W., P..."

Keď som tam prechádzal, pomyslel som si: "Zdá sa mi, že som to škaredé kačiatko." Sadol som si a čakal.

Popoludní tam mali mladých, dobrých kazateľov a oni mocne kázali. A potom tam povedali: "Dnes večer nám bude kázať ..." Zdá sa mi, že ho nazývali "starší." Svojich duchovných namiesto "reverend nazývali "starší." Priviedli tam starého čierneho muža, mal taký staromódny kazateľský kabát. Pochybujem, že ste to niekedy videli. Dlhý holubý chvost, vyšiel s tým taktom, viete. Stál tam a obracal sa. Všetci tí kazatelia kázali o Ježišovi, o tom aký je veľký a tak ďalej a tento starý človek zobral svoj text z Jóba. "Kde si bol, keď som kládol základy sveta a keď ranné hviezdy spolu spievali a jasali všetci synovia Boží?"

Ten biedny starý človek. Pomyslel som si: "Prečo nedali kázať niektorému z tých mladých?" Tá miestnosť bola preplnená a ja som si myslel: "Prečo to neurobia?"

Potom tento starý človek namiesto toho, aby kázal o tom, čo sa dialo tu na zemi, začal kázať o tom, čo sa dialo po celý čas v nebi. Vyzdvihol Ho na začiatku času a znovu Ho priniesol v druhom príchode dole vodorovnou dúhou. V živote som nepočul takú kázeň. V tom čase ho zasiahol Duch. Vyskočil asi takto vysoko, klepol o seba opäťkami, rozhodil rukami a svižným krokom odišiel z pódia. Povedal: "Nemáte tu dosť miesta na moje kázanie." A mal tam viac miesta ako ja mám tu.

Pomyslel som si: "Keď to spôsobuje, že starý človek sa takto správa, čo to urobí na mne? Možno niečo z toho potrebujem." Keď tam ten starý človek vystupoval, bolo mi ho ľúto, ale keď stade odišiel, ľutoval som seba. Díval som sa na neho ako odchádzal.

Vyšiel som stade ten večer a myslel som si: "Zajtra ráno sa nedám nikomu poznať, kto som." Odišiel som a cez noc som si vyžehlil nohavice. Odišiel som spať do kukuričného poľa. Odišiel som dole a kúpil som si za päť centov hromadu starých rožkov. Z hydrantu som si nabral vodu. Vedel som, že sa tu trochu zdržím, tak som si nabral vodu a napil som sa a zjedol som tie rožky a potom som sa išiel znovu napiť. Odišiel som na kukuričné pole, vybral som sedadlá z auta, rozprestrel som medzi ne svoje nohavice a tak som ich žehlil.

Skoro celú tú noc som sa modlil. Hovoril som: "Pane, do čoho som sa to tu dostal? Nikdy v živote som nevidel takých nábožných ľudí. Pomôž mi, aby som porozumel, čo to všetko znamená."

Nasledujúce ráno som tam išiel. Pozvali nás na raňajky. Samozrejme, nešiel som s nimi jesť, pretože som nemal nič čo by som

mohol dať na offeru. Zjedol som nejaký zo svojich rožkov a sadol som si. Mali tam mikrofón. Nikdy predtým som nevidel mikrofón, bál som sa toho. Mal takú šnúru na zavesenie a visel dole. Taký mikrofón na zavesenie. Ten vedúci povedal: "Minulý večer bol tu na pódiu mladý kazateľ, baptista."

Pomyslel som si: "Ó, ešte to mi bolo treba."

A on povedal: "On bol najmladší kazateľ na pódiu. Volá sa Branham. Vie niekto niečo o ňom? Povedzte mu aby sem prišiel, chceme, aby nám priniesol raňajšie posolstvo."

Ó! Mal som na sebe len tričko a tenké nohavice. A my baptisti veríme, že musíte mať oblek, aby ste mohli zastať za kazateľňou. Viete. Sedel som potichu. A zatiaľ ... Oni mali túto svoju medzinárodnú konferenciu na severe, pretože keby to bolo na juhu, černosi by tam nemohli ísť. A oni tam mali černochova a ja som bol z juhu a mal som ešte nejaké zaužívané veci, viete, hoci som to nebral až tak ako iní. A stalo sa, že si vedľa mňa sadol čierny človek. Sedel som tam a díval som sa na neho. Pomyslel som si: "On je brat."

Ten vedúci povedal: "Vie niekto niečo o Williamovi Branhamovi?" Skrčil som sa takto na sedadle. On to ešte raz zopakoval: "Niekto vonku? Vie niekto, kde sa nachádza William Branham. Povedzte mu, že chceme, aby prišiel sem na pódium a kázal nám dnes ráno. On je baptistický kazateľ z južnej Indiány."

Sedel som ticho schúlený. Aj tak ma nikto nepoznal. Ten čierny muž sa na mňa pozrel a opýtal sa: "Nevieš kde je?"

Pomyslel som si: "Musel by som buď klamať alebo niečo urobiť. A tak som povedal: "Zohni sa sem."

- Prosím?

- Chcem ti niečo povedať. To som ja.

- Tak vstaň a choď tam.

- Vidíš. Nemôžem. Mám len tieto tenké nohavice a tričko. Nemôžem tam takto ísť.

- Tým ľuďom je to jedno, ako si oblečený. Choď tam.

- Nie, nie. Buď ticho a nič nehovor.

A oni znovu prišli ku mikrofónu a hovorili: "Vie niekto, kde sa nachádza William Branham?"

On povedal: "Tu je! Tu je! Tu je!" Ó! Vstal som v tričku. On

povedal: "Podťte sem, pán Branham, chceme, aby ste priniesli posolstvo." Ó, pred všetkými tými kazateľmi, pred všetkými tými ľuďmi. Prišiel som tam. Červenal som sa a uši mi horeli. V tenkých nohaviciach a v tričku, kazateľ, baptistický kazateľ ide takto ku mikrofónu, ktorý predtým nikdy nevidel.

Zastal som si tam a povedal som: "Ja o tomto neviem." Bol som nemotorný, nervózný. Viete. Otvoril som Lukáša 16 a rozmýšľal som: "No dobre..." Zobral som stade svoju tému: "Potom v pekle pozdvihol svoje oči a zaplakal." Začal som kázať a cítil som sa lepšie. Povedal som: "Ten boháč bol v pekle a zaplakal." Tých niekoľko prostých slov, ako pri iných takýchto kázňach. "Veríš tomu?" a "Prehovor ku tej skale." Počuli ste ma o tom kázať. A teraz som kázal: "Potom zaplakal." A hovoril som: "Neboli tam žiadne deti, v pekle určite nie. Potom zaplakal. Neboli tam žiadne kvety. Potom zaplakal. Nebol tam Boh. Potom zaplakal. Nebol tam Kristus. Potom zaplakal." Potom som ja zaplakal. Niečo ma chytilo. Ó! Neviem, čo sa potom dialo. Keď som sa z toho spamätal, bol som už vonku. Ľudia volali, kričali a plakali. Bol to ohromný čas.

Keď som vyšiel, prišiel ku mne človek s veľkým texaským klobúkom, v čižmách a povedal: "Som starší, Taký a taký." kazateľ v kovbojských čižmách v kovbojskom oblečení.

Pomyslel som si: "Tak potom moje tenké nohavice nie sú až také najhoršie."

Povedal: "Chcem, aby si prišiel a urobil tam u mňa evanjelizáciu."

"Ó, počkajte pane, nech si to zapíšem." A zapísal som si to.

Tu prichádza človek v takých nohaviciach aké nosia pri golfe, v takej kombinéze a povedal: "Som starší, Taký a taký z Miami. Rád by som ťa pozval ..."

Pomyslel som si: "Ó, možno že šaty veľa neznamenajú." Podal mi lístok s adresou. Pozrel som sa na to a pomyslel som si: "Dobre."

Zobral som tie adresy a išiel som domov. Keď ma žena uvidela opýtala sa: "Z čoho si taký šťastný, Billy?"

- Ó, stretol som to najlepšie. To je to najlepšie, čo som doteraz videl. Tí ľudia sa nehanbia za svoje náboženstvo. - A všetko som jej o tom porozprával. - A pozri sa drahá, celý rad pozvaní od tých ľudí.

- Či to nie sú tí fanatici?

- Neviem akými sú fanatikmi, ale majú niečo, čo ja potrebujem. To

je to, o čom nepochybujem. Videl som tam starého muža, deväťdesiat ročného ako znovu omladol. V živote som nepočul takú kázeň. Nikdy som nepočul tak kázať baptistu. Oni kázali tak, že im až chýbal dych, skláňajú kolená až na podlahu, vstávajú a znovu sa nadychujú. Počula by si ich na vzdialenosť dvoch blokov. Nikdy v živote som také niečo nepočul. Hovoria v neznámom jazyku a iný vykladá to, čo hovoria. V živote som niečo také nepočul. Pôjdeš so mnou?

- Drahý, keď som sa za teba vydala, budem s tebou až kým nás smrť nerozdelí. Pôjdem. Povieme to teraz rodičom.

- Dobre. Ty to povedz tvojej mame a ja to poviem mojej. - A tak sme išli. Povedal som to mame.

Mama povedal. - Dobre, samozrejme, Billy. Do čohokoľvek ťa Pán povoláva, choď a rob to.

Pani Brumbachová chcela, aby som tam prišiel. Išiel som tam. Povedala. - O čom to hovoríš?

- Ó, pani Brubachová, ale vy ste vôbec nevideli takých ľudí.

- Ukl'udni sa! Ukl'udni sa!

- Áno madam. Prepáčte.

- Vieš, že to je banda fanatikov?

- Nie madam, neviem. Sú to naozaj milí ľudia.

- To je ale nápad! Ty si myslíš, že budeš ťahať moju dcéru medzi takých niktošov? Vylúčené! To nie sú nič iné len smeti, ktoré iné cirkvi vyhodili. Skutočne! Na také niečo moju dcéru nebudeš nahovárať.

Povedal som: " Ale viete, pani Brumbachová, dole v srdci cítim, že Pán chce, aby som išiel s tými ľuďmi."

Povedala: "Chod' naspäť do svojho zboru až kým ti nebudú schopní zabezpečiť faru a správaj sa ako muž, ktorý má rozum. Moju dcéru tam nebudeš vodiť."

" Áno, madam." Obrátil som sa a odišiel som.

Hope začala plakať. Prišla a povedala: "Billy, bez ohľadu na to, čo hovorí mama, ja budem s tebou." Nech je požehnané jej srdce.

- To je v poriadku, drahá.

A nechal som to tak. Ona by nedovolila, aby jej dcéra išla s takými ľuďmi, pretože "To nie sú nič len smeti." A tak som to nechal tak. To bola najväčšia chyba, akú som v živote urobil, jedna z najhorších.

Trochu neskoršie, po niekoľkých rokoch, keď prišli deti. Jedného dňa v roku 1937 prišla povodeň. Mal som vtedy hliadku. Snažil som sa, ako som len mohol, zachraňovať ľudí zo zaplavených oblastí. Domy sa rúcali. Moja žena ochorela a bolo to s ňou veľmi, veľmi zle. Dostala zápal pľúc. Normálna nemocnica bola taká preplnená, že sme ju tam nemohli dať, tak sme ju dali do administratívnej budovy, kde mali izbu pre chorých. Mňa potom odvolali. Stále som býval pri rieke a plavil som sa v člna a tak som sa snažil zachraňovať ľudí zo zaplavených oblastí.

Zavolali mi a povedali: "Na ulici Chestnut je dom, ktorý sa každú chvíľu môže zrútiť. Je v ňom matka a hromada detí. Myslíš že by si sa tam so svojim motorovým člnom mohol dostať?" "Urobím všetko, čo budem môcť." Povedal som.

Zápasil som s vlnami. Hore sa prelomila priehrada a voda zmývala mesto. Vydal som zo seba, čo som len mohol, aby som prešiel cez zaplavenú aleju a cez rôzne miesta. Dostal som sa blízko ku násypu, cez ktorý už pretekala voda. Počul som niekoho kričať a vo verande som uvidel stáť matku. Valili sa tam tie veľké vlny. Išiel som s člnom takto hore a potom som sa s prúdom dostal naspäť na túto stranu. Zastavil som na chvíľu čln a uviazal som ho o verandový stĺp. Vbehol som dovnútra, chytil som tú matku a nasadil som ju do člnu a tiež dve alebo tri deti. Odviazal som čln a pustil som sa naspäť. Prešiel som dole nižšie a priviezol som ju ku brehu. Išiel som asi jeden a pol míle cez mesto, až kým som sa nedostal ku brehu. Keď som tam priplával, začala omdlievať a kričať: Moje dieťa! Moje dieťa!

Zdalo sa mi, že tým myslí, že v dome nechala dieťa. Ó! Znovu som sa vydal naspäť, zatiaľ kým sa jej iní snažili pomôcť. Potom som sa dozvedel, že ona chcela vedieť, kde je jej dieťa. Jednalo sa o malého chlapca okolo trojročného a ja som si myslel, že má na mysli nejaké nemluvňa alebo niečo také.

Znovu som sa vydal na to miesto. Keď som uviazal čln a vošiel dovnútra, nemohol som nájsť žiadne dieťa. Veranda sa začala rúcať a voda začal odplavovať dom. Rýchlo som vybehol. Chytil som drevo, ktoré voda začala odnášať a ku ktorému som mal uviazaný čln. Dostal som sa do člna a odviazal som ho.

Odnieslo ma to až do hlavného riečneho prúdu. Bolo asi pol dvanástej v noci, stále padal dážď so snehom. Chytil som štartovaciu šnúru a snažil som sa naštartovať čln, ale motor nechcel naskočiť. Skúšal som to znovu a znovu ale nič. Dostával som sa stále viacej do prúdu, dole bol vodopád. Snažil som sa zo všetkých síl. Pomyslel som si: "To je môj koniec! Skutočne!" Snažil som sa zo všetkých síl. Povedal

som: "Pane, prosím, nedaj mi zomrieť takouto smrťou." A stále som ťahal tú štartovaciu šnúru.

A zrazu prišlo ku mne: "A čo s tou bandou smetí, ku ktorým si nešiel?" Och.

Dal som ruky naspäť do člnu a povedal som: "Bože, buď mi milostivý. Nedaj, aby som takto opustil svoju ženu a dieťa, keď sú tam chorí. Prosím." A stále som takto ťahal tú šnúru a motor nechcel naštartovať. Už som počul dole hučať ten vodopád. Len niekoľko minút a budem v ňom. Povedal som: "Pane, ak mi odpustíš, sľubujem ti, že urobím všetko." A znovu som potiahol a motor naštartoval. Pridal som plný plyn ako sa len dalo a nakoniec som sa dostal ku brehu.

Išiel som naspäť, aby som našiel nákladné auto našej hliadky. Nieкто z nich tam povedal. "Počúvaj, administratívnu budovu už zobrala voda." Bola tam moja žena a dieťa, obidve deti.

Vydal som sa ku administratívnej budove, ako som len vládal. Voda tam už dosahovala výšku 15 stôp /4,5m/. Bol tam major a ja som sa opýtal: "Major, čo sa stalo s nemocnicou?"

Povedal: "Neboj sa. Mal si tam niekoho?"

- Áno. Chorú ženu a dve deti.

- Všetkých vyviezli. Sú vo vagóne, ktorý ich odváža do Charlestownu.

Bežal som, nasadol som do auta, pripojil som zaň čln a ponáhlal som sa tam. Potoky tam boli rozliate na šírku dva a pol alebo tri míle. Celú noc som sa snažil tam dostať. Nejaký ľudia hovorili, že voda zmietla ten vagón z násypu.

Nakoniec som zistil, že som obkolesený vodou a nachádzam sa na malom ostrove a strávil som tam tri dni. Mal som dosť času, aby som rozmýšľal o tom, či to boli smeti alebo nie. Stále som sa trápil: "Kde je moja žena."

Nakoniec, keď som ju po niekoľkých dňoch našiel, keď som sa stade dostal a prešiel som cez záplavy, bola v Kolubuse, v Indiáne, v baptistickej modlitebni, z ktorej bola zriadená provizórna nemocnica. Izby s chorými na poľných lôžkach. Bežal som za ňou ako som len mohol, snažil som sa ju nájsť, kričal som: "Hope! Hope! Hope!" Uvidel som ju. Ležala tam na lôžku, dostala TBC.

Zodvihla svoju drobnú kostnatú ruku a povedala: "Billy."

Pobehol som ku nej a povedal som: "Hope, drahá."

Povedala: "Vyzerám strašne, však?"

"Nie, drahá, vyzeráš dobre."

Asi šesť mesiacov sme robili všetko, čo sme mohli, aby sme zachránili jej život, ale ona čím ďalej tým viac slabla a slabla.

Jedného dňa, keď som mal hliadku, mal som zapnuté rádio a myslím, že som počul ako hlásili, urobili výzvu cez rádio: "William Branham, nech sa hneď dostaví do nemocnice, zomiera mu žena." Ponáhľal som sa do nemocnice tak rýchlo ako sa mi len dalo. Zapol som červené svetlo a pustil sirénu. Zastal som pred nemocnicou a vběhol dovnútra. Keď som prechádzal cez nemocnicu, uvidel som svojho priateľa, s ktorým som chytával ryby, Sama Adaira. Behávali sme spolu ako chlapci. Doktora Sama Adria.

To je on, ktorého sa týkalo to videnie, ktoré som mal nedávno a povedal som mu to, o tej klinike. On povedal, že ak niekto pochybuje o tých videniach, nech mu len zavolá a presvedčí sa, či to bola pravda, alebo nie.

Tu mi takto vyšiel oproti a v ruke držal klobúk. Pozrel sa na mňa a začal plakať. Pobehol som ku nemu a objal som ho. Objal ma a povedal: "Billy, ona zomiera. Je mi to ľúto. Urobil som, čo som mohol. Mal som tu špecialitov a všetko možné."

Povedal som: "Sam, ona určite nezomiera!"

Povedal: "Áno, zomiera. Nechod' tam Billy."

Povedal som: "Musím tam ísť, Sam."

- Nechod' tam. Nechod' tam, prosím ťa.

- Dovoľ mi tam vojsť.

- Pôjdem s tebou.

- Nie, zostaň tu. Chcem byť pri nej v jej posledných minútach.

- Je v bezvedomí.

Vošiel som do tej izby. Sedela tam ošetrovatel'ka a plakala. Ona chodila s Hope spolu do školy. Pozrel som sa na ňu, začala plakať zodvihla ruku a začala odchádzať.

Pozrel som sa na ňu a potriasol som ju. Ležala tam. Schudla zo šesťdesiatych kíľ asi na tridsať. Potriasol som ju. Keby som žil do sto rokov, nikdy nezabudnem, čo sa stalo. Otočila sa a tie veľké pekné oči

sa pozreli na mňa. Usmiala sa. Povedala: "Billy, prečo si ma zavolať naspäť?"

- Drahá, práve som dostal výplatu.

Musel som pracovať. Mali sme veľký dlh a bolo treba zaplatiť stovky dolárov za lekárov a nemali sme nič, čím by sme to zaplatili. Musel som pracovať. Navštevoval som ju dva alebo tri razy za deň a každú noc, keď bola v takomto stave.

- Čo tým myslíš, že som ťa zavolať naspäť?

- Billy, kážeš o tom, rozprávaš o tom, ale nemáš ani predstavu čo to je.

- O čom hovoríš?

- O nebi. Pozri. Viedli ma domov nejakí ľudia, muži alebo ženy, takí nejakí oblečení v bielom. Bol tam kľud a pokoj. Veľké krásne vtáky lietali zo stromu na strom. Nemysli si, že som, bez seba. Billy, poviem ti kde sme urobili chybu. Sadni si. - Nesadol som si. Kľakol som si a chytil som ju za ruku. - Vieš, kde sme urobili chybu?

Povedal som. - Áno, drahá, viem.

- Nemali sme počúvať mamu. Tí ľudia boli v poriadku.

Povedal som. - Viem to.

Povedala: "Sľúb mi, že pôjdeš ku tým ľuďom, pretože oni majú pravdu. Vychovaj tak moje deti. Chcem ti niečo povedať. Zomieram, ale nemám strach z odchodu. Je to nádherné. Jediné čo ma trápi, že ťa opúšťam, Billy. Viem, že vychováš tieto dve malé deti. Sľúb mi, že nezostaneš sám a že nenecháš, aby sa o moje deti nemal kto postarať." To bolo rozumné od dvadsať jeden ročnej matky.

Povedal som: "Hope, nemôžem ti to sľúbiť."

Povedala: "Prosím ťa, sľúb mi to." Potom povedala: "Chcem ti ešte niečo povedať. Pamätáš sa na tú pušku?" Do pušiek som pobláznený. A ona povedala: "Chcel si si vtedy kúpiť tú pušku a nemal si dosť peňazí na zaplatenie splátky.

Povedal som: "Áno."

Ona na to: "šetrila som peniaze, moje päťcentové mince, aby som mohla zaplatiť splátku za tú pušku pre teba. Teraz, keď toto skončí, choď domov, pozri sa do skladacej posteli, pod tým papierom najdeš tie peniaze. Sľúb mi, že si kúpiš tú pušku."

Neviete ako som sa cítil, keď som tam videl ležať tých sedemdesiat päť centov v päť centových minciach. Kúpil som tú pušku.

Ďalej povedala: "Pamätáš sa keď si mi išiel kúpiť do mesta pančuchy, keď sme išli do Fort Wayne?"

Povedal som: "Áno."

Prišiel som domov, bol som chytať ryby. Mali sme ísť do Fort Wayne, mal som tam večer kázať. Ona povedala: "Vieš, vravela som ti, že sú dva druhy." Jedny sa nazývali Chiffon a tie druhé Rayon. Je to tak? Rayon a Chiffon. Chifon boli najlepšie. Je to tak? A ona povedal: "Kúp mi nejaké Chiffon, plný tvar." Viete, to sa jedná o také niečo vzadu na tých pančuchách. Alebo na vrchu? Nevedel som nič o ženskom prádle.

Išiel som dole po ulici a opakoval som si: "Chiffon, Chiffon, Chiffon, Chiffon." Aby som to nezabudol, stále som si to hovoril.

Nieкто ma pozdravil: "Nazdar Billy."

Odpovedal som: "Nazdar." A ďalej som si hovoril: "Chiffon, Chiffon, Chiffon."

Na rohu som stretol pána Spona. Povedal: "Hej, Billy, vieš že na poslednom móle berú okúne?"

Povedal som: "Naozaj, je to pravda?"

- Áno.

Potom, keď odišiel, tak som rozmýšľal: "Ako sa to volá?" Zabudol som.

V lacnom desať centovom obchode predávala Thelma Fordová, dievča, ktoré som poznal. Vedel som, že tam predávajú pančuchy, tak som tam išiel. Pozdravil som ju: "Nazdar Thelma."

- Nazdar Billy. Ako sa máš? Ako sa má Hope?

- Dobre. Thelma, chcem kúpiť Hope fusekle.

- Hope nenasí fusekle.

- Ale, nosí. Určite.

- Myslíš asi pančuchy.

- Áno. To je ono. - Pomyslel som si. - Ó, ukázal som aký som nevzdelaný.

- Aké chce?

Rozmýšľal som. - Aké máte.

- No, máme Rayon.

Nevedel som aký je v tom rozdiel. Rayon, Chiffon. To všetko znie rovnako. Tak som povedal: "Také chcem. Zabaľ mi jeden pár, plný tvar." Asi som to zle povedal. Ako sa to volá? Plná fazóna. A tak som jej povedal: "Zabaľ mi jeden pár."

A keď mi ich dávala, stáli len okolo tridsať centov. Dvadsať alebo tridsať centov, polovicu ceny. Povedal som jej: "Daj mi dva páry."

A prišiel som domov a povedal som: "Vieš, drahá, vy ženy musíte pochodiť celé mesto, aby ste dobre nakúpili. Viete ako sa človek rád pochváli. Povedal som: "Ale pozri sa sem. Ja som kúpil dva páry za takú cenu ako ty jeden. Vidíš? To sú moje schopnosti. Vieš, Thelma mi ich predala. Dala mi ich za polovičnú cenu."

Ona sa opýtala: "Kúpil si Chiffon?"

- Samozrejme. - Pre mňa to znelo všetko rovnako. Nevedel som, že je v tom nejaký rozdiel.

Povedala: "Billy." Zdalo sa mi to divné, keď sme prišli do Fort Wayne, že mala iné pančuchy. Teraz mi povedala: "Dala som ich tvojej mame. To boli pre staršie ženy. Prepáč, že som to urobila."

Povedal som: "Drahá, to je v poriadku."

A ona povedala: "Nezostaň teraz sám." Nevedela, čo sa malo stať potom za niekoľko hodín. Držal som jej milé ruky, kým ju anjely Boží neodniesli.

Išiel som domov. Nevedel som, čo mám robiť. Ľahol som si tú noc a počul som niečo. Myslím, že to bola myš v krbe, kde sme mali nejaké papiere. Zavrel som nohou dvierka a tam viselo jej kimono a ona ležala už tam v márnici. A práve vtedy mi niekto zavolať. Bol to brat Frank Broy. Povedal: "Billy, tvoje dieťa zomiera."

- Moje dieťa?

- Áno. Šáron Rose. Je tam teraz lekár a povedal, že má tuberkulóznou meningitidu, vstrebať to v mlieku od svojej matky. Zomiera.

Nasadol som do auta a išiel som tam. Bola tam, moja zlatá, maličká. Zobrali ju do nemocnice.

Išiel som tam, aby som ju videl. Vyšiel Sam a povedal: "Billy, nechod ku nej do izby, musíš myslieť na Billy Paula. Ona zomiera."

- Doktor, musím vidieť svoje dieťa.

- Nie, nemôžeš tam ísť. Má meningitídu. Billy, preniesieš to na Billy Paula.

Čakal som, až kým neodišiel. Nemohol som to znieť, že zomiera a jej matka leží tam dole v pohrebnej službe. Hovorím vám, ťažká je cesta vinníka. Keď Sam aj ošetrovatelka odišli, zišiel som dole do suterénu. Je to malá nemocnica. Bola na izolačke. Po jej drobných očkách jej lozili muchy. Dali jej tam na oči takú malú sieťku. Mala kľče. Jej malá tučná nôžka sa pohybovala hore dole a tiež je rúčky, následkom tých kľčov. Pozrel som sa na ňu, bola už dosť veľká, že vyzerala milo. Mala osem mesiacov.

Jej matka ju zvykla dávať von na dvor v jej maličkovej zásterke, keď som prichádzal domov. Zvykol som zatrúbiť a ona išla, robila "ge-ge, ge-ge" a vystierala ku mne rúčky.

A teraz tu moja maličká ležala a zomierala. Díval som sa na ňu a povedal som: "šáron, poznáš otecka? Poznáš otecka, šáron?" A keď sa pozrela, bolo vidno že tak veľmi trpí, že jej pekné modré oči boli vykrivené. To mi skoro vytrhlo srdce.

Kľakol som na kolená a povedal som: "Pane, čo som urobil? Či som nekázal evanjelium na rohoch ulíc, a či som nerobil všetko čo som len vedel? Nemier tým na mňa. Ja som tých ľudí nikdy nenazval smeti. To ona nazvala tých ľudí smeti. Je mi ľúto, že sa to všetko tak stalo. Odpusť mi. Neber mi moje dieťa." A keď som sa modlil, vyzeralo akoby zostúpila dole čierna plachta. Vedel som, že ma odmietol.

To bol najťažší a najzradnejší úsek môjho života. Keď som vstal, pozrel som sa na ňu a zamyslel som sa, satan mi vnucoval myšlienku: "Pozri, to znamená, že ty si tak usilovne kázal a žil si takým životom a teraz, keď sa jedná o tvoje vlastné dieťa, že On ťa odmietne?"

Povedal som: "To je pravda. Ak On nemôže zachrániť moje dieťa, potom nemôžem ..." Zastavil som sa. Nevedel som čo robiť. A potom som povedal toto. Povedal som: "Pane, ty si mi ju dal a ty ju teraz berieš, nech je požehnané meno Pánovo! Keby si zobral aj mňa, stále ťa budem milovať."

Položil som na ňu ruky a povedal som: "Žehnám ťa, moja drahá. Otecko ťa chcel vychovať, z celého svojho srdca som ťa chcel vychovať, aby si milovala Pána. Ale anjeli prichádzajú pre teba, srdiečko moje. Otecko zoberie tvoje telíčko a položí ho do náručia matky. Pochovám ťa s ňou. Jedného dňa ťa otecko stretne, ty tam len

čakaj s maminkou."

Keď jej matka zomierala, povedala. Posledné slová, ktoré povedala: "Billy, pracuj ďalej pre Pána."

Povedal som: "Ak budem pracovať na jeho poli až do jeho príchodu, zoberiem deti a stretneme sa. Ak nie, budem pochovaný vedľa teba. A ty choď tam na pravú stranu tej veľkej brány a kde vidieť tých všetkých, ako tam vchádzajú, zastaň si tam a začni kričať, ako len budeš vládvať: "Bill! Bill! Bill!" Tam sa s tebou stretnem." Pobožkal som ju na rozlúčku. Dnes som na tom bojovom poli. Je to už skoro dvadsať rokov. Mám schôdzku so svojou ženou. Idem sa s ňou stretnúť.

Zobral som svoje malé dieťa, keď zomrela a položil som ju do náručia matky a odprevadili sme ich na cintorín. Stál som tam a počúval brata Smitha, metodistického kazateľa, ktorý kázal na pohrebe: "Popol do popola a prach do prachu." A ja som myslel: "Srdce do srdca." Odišla.

Zakrátko po tom som tam raz ráno zobral malého Billyho. Bol ešte len taký malý chlapec.

Preto je on stále so mnou a ja s ním. Musel som mu byť oboje, otcom a matkou. Nemohli sme si dovoliť stále cez noc udržiavať oheň, aby som mal pre neho teplé mlieko a tak som si dával fľašu s mliekom takto pod chrbát, aby bolo teplé. Hrial som ho svojím telom.

Priľnuli sme k sebe ako kamaráti. Jedného dňa, keď odídem z Pánovho poľa, chcem mu podať Slovo a povedať: "Pokračuj Billy. Zostávaj s Ním." Niektorí ľudia sa divia, prečo ho mám stále pri sebe. Nemôžem sa ho vzdať. Už je ženatý, ale ja stále pamätám, čo mi ona povedala. "Zostaň s ním." Tak sme priľnuli ku sebe ako kamaráti.

Pamätám sa ako sme chodili po meste, fľašu s mliekom som mal pod pazuchou, keby začal plakať. Raz večer som sa s ním prechádzal tam vzadu po dvore a zrazu začal plakať. (Keď ho mala porodiť, dusila sa a ja ... Len dievča. Viete.) Prechádzal som sa s ním hore dole pri tom starom dube a on začal plakať za mamou. Nemal som mamu, aby som ho ku nej priviedol. Zobral som ho a povedal som mu: "Môj maličký."

Opýtal sa: "Otecko, kde je moja maminka? Ty si ju tam položil do zeme?"

Povedal som: "Nie, môj maličký. Ona je v poriadku, je hore v nebi."

Raz popoludní mi povedal niečo, čo ma skoro zabilo. Plakal, bol som s ním celé popoludnie až do večera. Nosil som ho takto na chrbte, na rukách a hladkal som ho a on povedal: "Otecko, prosím ťa choď a prived' sem maminku."

- Môj maličký, nemôžem priviesť maminku. Ježiš ...

- Tak povedz Ježišovi, aby mi poslal maminku. Ja ju chcem.

- No, môj maličký, raz ja aj ty tam pôjdeme a uvidíme ju.

Zamyslel sa a povedal: "Otecko!"

- Čo je?

- Ja som videl maminku tam hore na oblaku.

Ó, skoro ma to zabilo. Pomyslel som si: "Videl som maminku tam hore na oblaku." Skoro som odpadol. Privinul som si toho chlapca takto ku sebe a sklonil som hlavu a išli sme dovnútra.

Dni ubiehali. Nemohol som na to zabudnúť. Snažil som sa pracovať. Nemohol som ísť naspäť domov. Už to viac nebol domov. Chcel som zostať. Nemali sme nič, len ten starý ošúchaný nábytok, ale to bolo niečo z čoho sme sa s ňou spolu tešili. To bol domov.

Pamätám sa jedného dňa, pracoval som vo verejných službách. Išiel som opravovať staré sekundárne vedenie, viselo dole. Bolo to včas ráno. Vyšplhal som sa na ten krížový stĺp. (Nemohol som sa vzdať toho dieťaťa. Mohol som vidieť ako zomiera moja žena, ale že zomrelo to dieťa, to moje maličké.) Bol som na tom stĺpe a spieval som: "Tam ďaleko na tom kopci stál starý, drsný kríž." A viete, primár ide do transformátoru a to prechádza do sekundárneho vinutia. Ja som bol zavesený hore na tom. A keď som sa pozrel, slnko mi práve vychádzalo za chrbtom, mal som vystreté ruky a na úbočí toho kopca to vrhalo znak kríža. Pomyslel som si: "Áno, to boli moje hriechy, ktoré Ho tam dovedli."

Povedal som: "šáron, moja drahá. Otecko ťa chce tak veľmi vidieť, drahá. Ako veľmi by som ťa chcel znovu objať v náručí, srdiečko moje maličké." Bol som bez seba. Bolo to už pár týždňov. Stiahol som si gumové rukavice. Dvesto tridsať voltov prechádzalo rovno popri mne. Stiahol som si gumové rukavice. Povedal som: "Bože, nenávidím to. Som zbabelec. Ale šáron, otecko ťa za chvíľu bude vidieť. Teba aj maminku." Začal som si sťahovať rukavice, aby som sa chytil tých dvesto tridsať voltov. To by vás zničilo, nezostala by vo vás žiadna krv. Začal som si sťahovať tie rukavice a niečo sa stalo. Keď som sa

prebral, sedel som na zemi, ruky som mal takto na tvári a plakal som. Bola to Božia milosť, inak by som nemal tu toto zhromaždenie s uzdravovaním. To som si istý. To bol On, ktorý chránil svoj dar, nie mňa.

Pobral som sa domov. Skončil som, odložil som nástroje a išiel som domov. Povedal som: "Idem domov."

Išiel som okolo domu a vybral som zo schránky poštu. Bolo chladno, vošiel som dovnútra. Mali sme jednu malú izbu, spal som tam na lehátku, bola tam stará pec, začínali mrazy. Zobral som tú poštu, pozrel som sa na ňu a prvé čo tam bolo, jej malá vianočná úspora, osemdesiat centov "slečna Rose Branhamová." Znovu to tu bolo.

Bol som hájnikom. Načiahol som sa a vybral som z púzdra svoju pištoľ. Povedal som: "Pane, nemôžem už ďalej takto žiť, zomieram, som strašne trápený." Natiahol som pištoľ, oprel som si ho ku hlave, kľakol som si v tej tmavej izbe a povedal som: "Otče náš, ktorý si v nebesiach, posväť sa tvoje meno. Príď tvoje kráľovstvo. Nech sa stane tvoja vôľa" a z celej sily som sa snažil stisnúť kohútik a povedal som: "ako v nebi tak i na zemi. Daj nám dnes náš každodenný chlieb." A to nevystrelilo!

Pomyslel som si: Ó Bože, či ma chceš roztrhať na kusy? Čo som urobil, že mi nechceš dať ani zomrieť?" Odhodil som ten pištoľ a on vystrelil a guľka preletela cez izbu. Povedal som: "Bože, prečo nemôžem zomrieť a zbaviť sa tohoto? Už tak ďalej nemôžem žiť. Musíš pre mňa niečo urobiť." Spadol som na svoju starú špinavú priču a začal som plakať.

Musel som zaspáť. Neviem, či som spal alebo čo sa stalo.

Stále som mal túžbu byť na západe. Chcel som mať taký klobúk. Môj otec za mladi krotil kone a ja som stále chcel mať jeden taký klobúk. Brat Demos Shakarián mi včera jeden taký kúpil, to je prvý z tých západných klobúkov, ktorý mám.

Zdalo sa mi, že idem cez prériu a spievam si pieseň: "Na voze sa zlámalo koleso a na farme visí tabuľka - Na predaj." A keď som išiel ďalej všimol som si starý prikrytý voz, také aké jazdia po prerii a mal zlámané koleso. To vlastne predstavovalo moju zlámanú rodinu. A keď som prišiel bližšie, pozrel som sa a tam stálo veľmi pekné mladé dievča, okolo dvadsať ročné. Svetlé vlnité vlasy a modré oči, oblečená bola v bielom. Pozrel som sa na ňu, pozdravil som ju a išiel som ďalej.

Ona povedala: "Dobrý deň, otecko."

Obrátil som sa: "Otecko? Ako to? Slečna, ako ja môžem byť váš

otec, keď ste taká stará ako ja?"

Povedala: "Otecko, nevieš ani kde si."

- Čo tým myslíte?

Povedala: "Toto je nebo. Na zemi som bola tvoja malá šáron."

"Ako to, drahá, veď ti si bola len malé dieťa."

Povedala: "Otecko, tu nie sú malé deti malými deťmi, tu sú ľudia nesmrtní. Nestarnú ani nerastú."

Povedal som: "šáron, drahá si pekná mladá žena."

Ona povedala: "Mama čaká na teba."

- Kde?

- Hore v tvojom novom dome.

- V novom dome? (Branhamovci sú tuláci, nemajú domov.) No, drahá, ja som nikdy nemal dom.

Povedala: "Ale tu ho máš, otecko." Nechcem byť ako dieťa, ale pre mňa je to také skutočné. /Brat Branham plače/ Keď začínam o tom rozmýšľať, znovu sa mi to všetko pripomína. Povedala: "Tu ho máš, otecko." Viem, že mám tam domov, jedného dňa odidem do neho. Ona povedala: "Kde je Billy Paul, môj brat?"

Povedal som: "Pred chvíľou som ho nechal u slečny Broyovej."

Povedala: "Mama ťa chce vidieť."

Otočil som sa a videl som tam veľké paláce a sláva Božia sa vznášala okolo nich. Počul som anjelské spevy: "Môj domov, sladký domov." Pustil som sa hore po dlhých schodoch, ponáhľal som sa ako som len vládal. Keď som prišiel ku dverám ona tam stála, mala na sebe biele rúcho, jej čierne dlhé vlasy je splývali dole po chrbte. Vystrela ku mne ruky, ako to stále robievala, keď som prichádzal unavený domov z roboty. Chytil som ju za ruky a povedal som: "Drahá, videl som tam šáron. Je z nej pekné dievča, však?"

Povedala: "Áno Bill. Objala ma okolo pliec začala ma hladkať a povedala: "Prestaň sa trápiť o mňa a o šáron."

Povedal som: "Drahá, nemôžem si pomôcť."

Povedala: "šáron a ja sa máme teraz lepšie ako ty. Už sa viac netráp o nás. Sľúbiš mi to?"

Povedal som: "Hope, som taký opustený a je mi smutno za tebou

a za šáron a Billy stále plače za tebou. Nevieť, čo mám s ním robiť."

A ona povedala: "Už to bude v poriadku, Bill. Len mi sľúb, že sa už nebudeš viacej trápiť." A povedala: "Nechceš si sadnúť?" A keď som sa pozrel bolo tam to veľké kreslo.

Pamätám sa, chcel som si raz kúpiť kreslo. Už na záver. Chcel som si raz kúpiť kreslo. Mali sme len také obyčajné drevené kuchynské stoličky. Používali sme ich, boli jediné, ktoré sme mali. Chceli sme si kúpiť jedno také kreslo. Zabudol som ako sa to volá. Stálo sedemnášť dolárov. Zaplatili ste tri doláre a potom ste splácali dolár na týždeň. Kúpili sme si také. Celý deň som pracoval a potom som kázal až do polnoci, po uliciach a všade kde som len mohol.

Prišiel čas, že som nedokázal zaplatiť tie splátky na čas. Nedokázali sme to zaplatiť, preťahovalo sa to zo dňa na deň, nakoniec jedného dňa prišli zobrali moje kreslo a odniesli ho. Nikdy nezabudnem na ten večer. Upiekla mi čerešňový koláč. Chudáčik. Ona vedela, že budem sklamaný. A po večeri som povedal: "Drahá, prečo si dnes taká milá?"

A ona povedala: "Pozri, poprosila som chlapcov od susedov aby ti nakopali nejaké červíky, aby si mal na ryby. Čo povieš, keby sme išli ku rieke a chytali za chvíľu ryby?"

Povedal som: "Dobre, ale ..."

A ona začala plakať. Vedel som, že niečo nebolo v poriadku. Tušil som, čo to je, pretože mi už poslali oznámenie, že prídu a zoberú to kreslo. Nedokázali sme splácať ten dolár na týždeň. Neboli sme to schopní. Objala ma, keď som vošiel do dverí, videl som, že kreslo je preč.

A tam hore mi povedala: "Bill, pamätáš sa na to kreslo?"

- Áno, drahá, pamätám.

- Presne na to si myslel, však? Toto ti už nezoberú, toto je už zaplatené. Sadni si na chvíľu, chcem sa s tebou porozprávať.

Povedal som: "Drahá, nerozumiem tomuto."

A ona povedala: "Billy, sľúb mi, že sa už viacej nebudeš trápiť. Teraz pôjdeš naspäť. Sľúb mi, sľúb mi, že sa už nebudeš trápiť."

Povedal som: "Hope, nemôžem."

A práve vtedy som sa prebral, v izbe bola tma. Pozrel som sa okolo, cítil som jej ruky ako ma objíma. Povedal som: "Hope si tu?"

Začala ma hladkať a povedala: "Sľúbiš mi to Bill? Sľúb mi, že sa už viac nebudeš trápiť."

Povedal som: "Sľubujem."

A potom ma ešte pohladila dva alebo tri krát a bola preč. Vyskočil som a zapálil svetlo, všade som sa díval, bola preč. Ale práve stade odišla. Nie je mŕtva, ona stále žije. Bola kresťanka.

Pred nejakým časom som s Billym išiel ku hrobu, doniesli sme malú kytičku, pre jeho matku a sestru, bolo to práve na veľkonočné ráno, zastavili sme sa tam. Ten malý chlapec začal plakať a povedal: "Otecko, moja maminka je tam dole."

Povedal som: "Nie môj maličký. Ona nie je tam dole. Ani sestra nie je tam dole. My tu máme prikrytý ten hrob ale ďaleko za morom je otvorený hrob, z ktorého Ježiš vstal a jedného dňa príde. On privedie so sebou sestru a maminku."

Priatelia, ja som dnes na bojisku. Nedokážem už viacej povedať /Brat Branham plače./ Nech vás Boh žehná. Skloňme na chvíľu svoje hlavy.

Ó Pane! Pane, som si istý, že ľudia veľkrát nerozumejú, keď si myslia, že toto všetko ide tak ľahko. Ale prichádza veľký deň, keď príde Ježiš a všetky tieto žiale budú zotreté. Prosím, nebeský Otče, pomôž nám, aby sme boli pripravení.

A ten posledný sľub, keď som ju vtedy ráno pobožkal na líce, že sa v ten deň s ňou stretnem. Verím, že bude stáť pri tom stípe a bude kričať moje meno. Pane, odvtedy som verný tomu sľubu, po celom svete, na všetkých rôznych miestach, snažím sa niesť toto evanjelium. Už starnem, som unavený a vyčerpaný. Jedného dňa zavriem túto Bibliu naposledy. Bože daj, aby som bol verný tomu sľubu. Obklopuj ma tvojou milosťou, Pane. Nedaj, aby som sa díval na veci tohoto života, ale aby som žil pre veci, ktoré ležia pred nami. Pomôž mi, aby som bol úprimný. Neprosím o ľahký, ružami vystlaný život, nie Pane, keď tam môj Kristus zomieral v takom trápení. A všetci tí ostatní tak zomreli. Nežiadam nič ľahké. Daj mi len Pane, aby som bol úprimný a verný. Aby ma ľudia tak milovali, aby som ich mohol viesť ku tebe. A jedného dňa, keď sa všetko skončí a zhromaždíme sa okolo pod stále zelenými stromami, chcem ju chytiť za ruku a prejsť sa s ňou, aby som ukázal týmto ľuďom z chrámu Angelus a všetkým ostatným. Potom to bude nádherný čas.

Prosím, aby tvoje milosrdenstvo spočinulo tu na každom jednom.

Pane, a tí, ktorí sú tu, ktorí ťa ešte nepoznajú. Možno, že majú tam za tým morom svojich milovaných. Ak oni ešte nevyplnili svoj sľub, nech to urobia teraz, Pane.

Kým máme sklonené svoje hlavy, chcel by som vedieť, koľkí by ste dnes popoludní chceli povedať, v tejto veľkej sále: "Brat Branham, ja tiež chcem stretnúť svojich milovaných. Tam za riekou mám svojich milovaných." Možno, že ste im dali sľub, že sa s nimi stretnete, možno keď ste povedali matke, tam pri hrobe "dovidenia", možno ste svojej malej sestre povedali "dovidenie" alebo otcovi alebo niekomu v tých hrobách, sľúbili ste im, že sa s nimi stretnete a ešte ste sa na to nepripravili. Nemyslíte, že teraz je na to vhodný čas?

Prepáčte mi, že som to nevydržal. Oj, ale nevedomujete si to, priatelia, nevíete čo je to za obeť! To je sotva časť z môjho života.

Koľkí by ste chceli teraz povstať a vystúpiť sem hore a povedať: "Chcem stretnúť svojich milovaných." Povstaňte a podťte sem. Urobíte to? Ak niekto neurobil ešte tú prípravu. Nech ťa Boh žehná. Vidím prichádzať staršieho čierneho muža. Ďalší prichádzajú. Pohnite sa, vy tam hore na tých balkónoch, podťte len do tej uličky, alebo vstaňte, vy ktorí chcete byť teraz spomenutí v slovách modlitby. To je ono. Vstaňte hore. To je dobre. Vstaňte, všade, vy ktorí chcete povedať: "Ja tam mám otca, ja tam mám matku alebo svojich drahých. Chcem ich uvidieť. Chcem ich stretnúť v pokoji." Vstanete? Vstaňte len, kdekoľvek ste v tejto sále. Postavte sa a povedzte: "Chcem to prijať."

Nech ťa Boh žehná, pani. Nech ťa Boh žehná, tam vzadu. Teba tiež. Nech ťa tu Boh žehná. To je ono. Hore na balkóne, nech ťa Boh žehná. Všade dookola, všade, stojte teraz, budeme sa modliť, kým je tu Duch Svätý a vznáša sa nad našimi srdcami, aby nás zlámal.

Viete, to čo dnes cirkev potrebuje, to je zlamanie. Potrebujeme ísť do domu hrnčiara. Naša naškrobená domáca teológia niekedy dobre nefunguje. To čo potrebujeme, to je starodávne zlamanie, činiť pokánie v srdci, aby sme sa stali kyprí pre Boha. Sú to teraz všetci, ktorí sú pripravení vstať?

Tak skloňme svoje hlavy a modlime sa.

Ó Pane, Ty ktorý si znovu vyviedol Ježiša z mŕtvych, aby si nás všetkých skrze vieru ospravedlnil, veriaciach. Prosím Pane, aby tí, ktorí teraz stoja, aby Ťa prijali, prosím za nich o odpustenie. Pane, prosím, aby Ťa prijali ako svojho Spasiteľa a Kráľa a Milého. A možno, že tam za morom majú svoju matku alebo otca alebo niekoho. Jedno je isté, že majú Spasiteľa. Nech sú im odpustené ich hriechy a všetka ich

neprávosť nech je vytretá, aby ich duše mohli byť umyté v krvi Baránka a oni mohli odteraz žiť v pokoji.

A jedného slávneho dňa, keď všetko skončí, nech sa môžeme zhromaždiť v Tvojom Dome a byť tam ako kompletne rodiny, aby sme stretli svojich milovaných, ktorí čakajú na nás na druhej strane. Porúčame ich Tebe, aby si ich zachovával v dokonalom pokoji tých, ktorých srdcia sú založené na Ňom. Udeľ im to, Pane. Porúčame ich Tebe v mene tvojho Syna, Pána Ježiša. Amen.

Nech vás Boh žehná. Som si istý, že pracovníci vidia, kde stojíte a za chvíľu budú pri vás.

A teraz, čo sa týka tých, ktorí chcú modlitebné lístky. Billy, kde je Gene a Leo, sú tam vzadu? Sú tu, aby za chvíľu rozdali modlitebné lístky. Brat modlitbou rozpustí toto obecnstvo a potom budú rozdane modlitebné lístky. Budem tu znovu za chvíľu, aby sme sa modlili za chorých. Dobre, brat.

* * * * *

--- Brožúra nie je na predaj ---

V slovenskom jazyku vydané v marci 2002.
Text je verným opisom a prekladom zvukového záznamu.
Ponúkame biblické materiály – knihy, brožúry, CD, DVD.
Zásielky sú bezplatné.

Kontakt:

email: info@vecerne-svetlo.sk

tel.: +421(0)911 178 730

Ďalšie informácie nájdete na stránke

www.vecerne-svetlo.sk

Poznaj pravdu a pravda ťa vyslobodí

www.vecerne-svetlo.sk
Poznaj pravdu a pravda ťa vyslobodí